6
3-f
29
M

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
2 B
6

6-3.f.29

INSTITVTIONES GRAMMATICAE LINGVAE GRAECæ, autore Petro Ioanne Nunneſio Valentino.

VALENTIAE,
Ex officina Ioannis Mey Flandri.
1555.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

INSTITVTIONES GRAMMATICÆ LINGVAE GRAECAE, AVTORE *Petro Ioanne Nunneſio Valentino.*

Grammatica.

Grammatica eſt ars bene loquendi.

Partes grammaticæ duæ.

Etymologia & Syntaxis.

Etymologia.

Etymologia eſt ratio cognoſcendi ſingularum vocum naturam & conſecutiones: vt ſint'ne nomina, an verba: cuius numeri & caſus ſint.

Etymologiæ partes octo.

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Præpoſitio, Aduerbium & Coniunctio. Harũ quinq; priores inflectuntur, reliquæ flecti non poſſunt.

De articulo.

Duo ſunt genera articulorum: vnum eorum, qui præponuntur, alterum eorum qui poſtponuntur. Qui pręponuntur, ſunt quaſi notæ quædam indices generis, caſus, & numeri nominum: ut τὸν λόγον quoniam τὸν eſt generis maſculini, numeri ſingularis, caſus

accuſandi,nomen λόγων erit continuo eiuſdem generis,numeri, & caſus. Hi aut ſunt maſculini, aut fœminini, aut neutri. Infle- ctuntur autem hoc modo.

Maſculini.

Ενι.	ὁ.	τοῦ.	τῷ.	τόν.
Δυ.	τώ.	τοῖν.		
Πλη.	οἱ.	τῶν.	τοῖς.	τούς.

Fœminini.

Ενι.	ἡ.	τῆς.	τῇ.	τήν.
Δυ.	τά.	ταῖν.		
Πλη.	αἱ.	τῶν.	ταῖς.	τάς.

Neutri.

Ενι.	τό.	τοῦ.	τῷ.	τό.
Δυ.	τώ.	τοῖν.		
Πλη.	τά.	τῶν.	τοῖς.	τά.

Articuli qui poſtponuntur.

Hi dicuntur poſtponi,quia ſequuntur ſuũ antecedens tanquam relata nomina. idem enim ualent quod,quis,quæ,quod. Horũ item tria ſunt genera. Fiunt autem à prioribus articulis ſublato.τ.& poſita aſpiratione eius loco:primæ uoci additur.σ.

Maſcu

Maſculini.

Ἑνι. ὁ. τοῦ. τῷ. τόν.
Δυ. τὼ. τοῖν.
Πλη. οἱ. τῶν. τοῖς. τούς.

Fœminini.

Ἑνι. ἡ. τῆς. τῇ. τήν.
Δυ. τὰ. ταῖν.
Πλη. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς.

Neutri.

Ἑνι. τό. τοῦ. τῷ. τό.
Δυ. τὼ. τοῖν.
Πλη. τὰ. τῶν. τοῖς. τά.

In articulis deeſt uocandi caſus: cuius loco utimur aduerbio uocandi. ὦ. In duali numero tres caſus tantum exprimuntur: ſunt tamen quinq;, nam prima uox rectum, & accuſandi caſum efficit; ſecunda gignendi, & dandi.

DE NOMINE.

NOmen eſt dictio, quæ cùm flectatur per caſus, rem aliquam ſine certa ſignificatione temporis declarat: certam autem temporis ſignificationem uoco præſentis, præteriti, & futuri.

Conſecutiones nominum quinq;.

Genus, numerus, caſus, ſpecies & figura.

Genera Nominum quinq;,

Maſculinũ:ut ὁ λόγος hic ſermo. Fœmininum: ἡ γυνὴ. hæc mulier. Neutrum: ut τὸ ζῶον hoc animal. Commune: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, hic & hæc homo. Omne: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθὲς, uerus.

Numeri Nominum tres.

Singularis: ὁ λόγος. Dualis in duobus dicitur: ut τὼ ἀνθρώπω, duo homines. Pluralis, in tribus aut pluribus dicitur: ut οἱ ἄνθρωποι, homines.

Caſus Nominum quinq;.

Nominandi, gignendi, dandi, accuſandi, & vocandi.

De Nominum Declinationibus.

Ex his conſecutionibus grãmaticis oriuntur declinationes nominũ: quarum duę ſunt formæ: ſimplices & contractæ. Simplices eas appello, in quibus nulla fit cõtractio, id eſt mutatio ex duabus uocalibus in unã uocalem, aut diphthongum. At in quibus fit contractio, eæ contractę nominantur. Cætera nomina quæ ab his declinationibus diſcedunt anomala appellantur.

Quinq; ſunt declinationes ſimplices: harum quatuor continent tantùm nomina pariſyllaba, id eſt, ea nomina, quorum obliqui

æquales ſunt recto, numero ſyllabarum: ut ὁ αἰνέας, rectus eſt triſyllabus, ſic caſus gignendi τοῦ αἰνέου, & dandi τῷ αἰνέᾳ, & qui ſequuntur. Nomina quintæ declinationis & contracta ſunt impariſyllaba.

De prima declinatione ſimplici.

Nomina huius declinationis deſinunt in ας, aut in, ης, omnia ſunt maſculina: quædam tamen finita in, ης, ſunt communia: ut, ὁ καὶ ἡ λῃστής, latro. Inflectuntur hoc modo.

Ενι. ὁ αἰνέας, τοῦ αἰνέου, τῷ αἰνέᾳ, τὸν αἰνέαν, ὦ αἰνέα, & αἰνέας Atticè.

Δυ. τὼ αἰνέα, τοῖν αἰνέαιν, ὦ αἰνέα.

Πλη. οἱ αἰνέαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνέαις, τοὺς αἰνέας, ὦ αἰνέαι.

Ἑνι. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση & χρύσης.

Δυ. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα.

Πλη. οἱ χρῦσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας, ὦ χρῦσαι.

In duali & plurali ſimiliter deſinunt atque articuli fœminini.

Exceptio caſus vocandi ſingularis.

Nomina finita in, της, & gentilia, & compoſita à uerbis πωλῶ, μετρῶ, τρίβω, in caſu uocãdi in, α, deſinũt: ut ὁ δεσπότης, ὦ δέσποτα ô here. ὁ οἰνοπώλης caupo, ὦ οἰνοπῶλα: ὁ γεω

6
3-f M
29

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
2 B
6

6-3.f.29

INSTITV-TIONES GRAMMA-TICAE LINGVAE GRAE-cæ, autore Petro Ioan-ne Nunneſio Va-lentino.

I. D. F. R.

VALENTIAE,
Ex officina Ioannis Mey Flandri.
1555.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

8G. 19

INSTITVTIONES GRAMMATICÆ LINGVAE GRAECAE, AVTORE *Petro Ioanne Nunneſio Valentino.*

Grammatica.

Grammatica eſt ars bene loquendi.

Partes grammaticæ duæ.

Etymologia & Syntaxis.

Etymologia.

Etymologia eſt ratio cognoſcendi ſingularum vocum naturam & conſecutiones: vt ſint'ne nomina, an verba; cuius numeri & caſus ſint.

Etymologiæ partes octo.

Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Præpoſitio, Aduerbium & Coniunctio. Harũ quinq; priores inflectuntur, reliquæ flecti non poſſunt.

De articulo.

Duo ſunt genera articulorum: vnum eorum, qui præponuntur, alterum eorum qui poſtponuntur. Qui præponuntur, ſunt quaſi notæ quædam indices generis, caſus, & numeri nominum: ut τὸν λόγον quoniam τὸν eſt generis maſculini, numeri ſingularis, caſus

accuſandi, nomen λόγου erit continuo eiuſdem generis, numeri, & caſus. Hi aut ſunt maſculini, aut fœminini, aut neutri. Inflectuntur autem hoc modo.

Maſculini.

Ἑνι.	ὁ.	τοῦ.	τῷ.	τόν.
Δυ.	τώ.	τοῖν.		
Πλη.	οἱ.	τῶν.	τοῖς.	τούς.

Fœminini.

Ἑνι.	ἡ.	τῆς.	τῇ.	τήν.
Δυ.	τά.	ταῖν.		
Πλη.	αἱ.	τῶν.	ταῖς.	τάς.

Neutri.

Ἑνι.	τό.	τοῦ.	τῷ.	τό.
Δυ.	τώ.	τοῖν.		
Πλη.	τά.	τῶν.	τοῖς.	τά.

Articuli qui poſtponuntur.

Hi dicuntur poſtponi, quia ſequuntur ſuũ antecedens tanquam relata nomina. idem enim ualent quod, quis, quæ, quod. Horum item tria ſunt genera. Fiunt autem à prioribus articulis ſublato .τ. & poſita aſpiratione eius loco: primæ uoci additur .σ.

Maſcu

Maſculini.

Ἑνι.	ὅς.	οὗ.	ᾧ.	ὅν.
Δυ.	ὥ.	οἷν.		
Πλη.	οἵ.	ὧν.	οἷς.	οὕς.

Fœminini.

Ἑνι.	ἥ.	ἧς.	ᾗ.	ἥν.
Δυ.	ἅ.	αἷν.		
Πλη.	αἵ.	ὧν.	αἷς.	ἅς.

Neutri.

Ἑνι.	ὅ.	οὗ.	ᾧ.	ὅ.
Δυ.	ὥ.	οἷν.		
Πλη.	ἅ.	ὧν.	οἷς.	ἅ.

In articulis deeſt uocandi caſus: cuius loco utimur aduerbio uocandi. ὦ. In duali numero tres caſus tantum exprimuntur: ſunt tamen quinq;, nam prima uox rectum, & accuſandi caſum efficit; ſecunda gignendi, & dandi.

DE NOMINE.

Nomen eſt dictio, quæ cùm flectatur per caſus, rem aliquam ſine certa ſignificatione temporis declarat: certam autem temporis ſignificationem uoco præſentis, præteriti, & futuri.

Conſecutiones nominum quinq;.

Genus, numerus, caſus, ſpecies & figura.

Genera Nominum quinq;.

Maſculinũ:ut ὁ λόγος hic ſermo. Fœmininum:ἡ γυνή. hæc mulier. Neutrum:ut τὸ ζῶον hoc animal. Commune: ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος,hic & hæc homo.Omne:ut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς,καὶ τὸ ἀληθὲς,uerus.

Numeri Nominum tres.

Singularis: ὁ λόγος. Dualis in duobus dicitur:ut τῶ ἀνθρώπω,duo homines. Pluralis, in tribus aut pluribus dicitur: ut οἱ ἄνθρωποι, homines.

Caſus Nominum quinq;.

Nominandi,gignendi, dandi, accuſandi, & vocandi.

De Nominum Declinationibus.

Ex his conſecutionibus grãmaticis oriuntur declinationes nominũ:quarum duę ſunt formæ: ſimplices & contractæ. Simplices eas appello, in quibus nulla fit cõtractio, id eſt mutatio ex duabus uocalibus in unã uocalem,aut diphthongum. At in quibus fit contractio,eæ contractę nominantur. Cætera nomina quæ ab his declinationibus diſcedunt anomala appellantur.

Quinq; ſunt declinationes ſimplices: harum quatuor continent tantùm nomina pariſyllaba,id eſt, ea nomina, quorum obliqui

æquales ſunt recto,numero ſyllabarum : ut ὁ αἰνείας,rectus eſt triſyllabus,ſic caſus gignendi τοῦ αἰνείου, & dandi τῷ αἰνείᾳ,& qui ſequuntur. Nomina quintæ declinationis & contracta ſunt impariſyllaba.

De prima declinatione ſimplici.

Nomina huius declinationis deſinunt in ας,aut in,ης,omnia ſunt maſculina:quædam tamen finita in,ης,ſunt communia:ut,ὁ καὶ ἡ λῃστὴς,latro. Inflectuntur hoc modo.

Ἑνι. ὁ αἰνείας,τοῦ αἰνείου,τῷ αἰνείᾳ,τὸν αἰνείαν,
ὦ αἰνεία,& αἰνείας Atticé.

Δυ. τὼ αἰνεία, τοῖν αἰνείαιν, ὦ αἰνεία.

Πλη. οἱ αἰνεῖαι, τῶν αἰνειῶν, τοῖς αἰνείαις, τοὺς
αἰνείας, ὦ αἰνεῖαι.

Ἑνι. ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύ-
σην, ὦ χρύση & χρύσης.

Δυ. τὼ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, ὦ χρύσα.

Πλη. οἱ χρῦσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις,
τοὺς χρύσας, ὦ χρῦσαι.

In duali & plurali ſimiliter deſinunt atq; articuli fœminini.

Exceptio caſus vocandi ſingularis.

Nomina finita in,της,& gentilia, & compoſita à uerbis πωλῶ, μετρῶ, τρίβω, in caſu uocãdi in,α,deſinũt:ut ὁ δεσπότης,ὦ δέσποτα ô here. ὁ οἰνοπώλης caupo,ὦ οἰνοπῶλα; ὁ γεω

μέτρης menſor terræ, ὦ γεωμέτρα. παιδοτρίβης magiſter, ὦ παιδοτρίβα. Σκύθης, ὦ Σκύθα.

De ſecunda declinatione.

Omnia nomina huius declinationis deſinunt in, α, aut, η, ſunt fœminina: deſinunt ferè ſimiliter, atq; articuli fœminini.

E. ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.

Δ. τὰ μούσα, ταῖν μούσαιν, ὦ μούσα.

Γ. αἱ μοῦσαι, τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις, τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι.

Honor. E. ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Δ. τὰ τιμὰ, ταῖν τιμαῖν, ὦ τιμά.

Γ. αἱ τιμαὶ, τῶν τιμῶν, ταῖς τιμαῖς, τὰς τιμὰς, ὦ τιμαί.

Exceptio.

Nomina deſinentia in, δα, θα, ρα, α, purum, id eſt, antecedente uocali in ſingulari retinent ſemper, α: ut, ἡ λήδα, τῆς λήδας, τῇ λήδα. ἡ μάρθα, τῆς μάρθας, τῇ μάρθα. ἡ ἡμέρα, dies, τῆς ἡμέρας, τῇ ἡμέρα. ἡ φιλία, amicitia, τῆς φιλίας, τῇ φιλία. His adde ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, Minerua. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ.

De tertia declinatione.

Nomina huius formæ ſunt maſculina, fœminina, communia finita in, ος, neutra tantum in, ον, deſinunt. Finita in, ος, imitantur articulos maſculinos: quæ deſinunt in, ον, neutros.

Exemplum.

Ε. ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε & λόγος Attice. Sermo.

Δ. τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν, ὦ λόγω.

Π. οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, τοὺς λόγους, ὦ λόγοι.

Ε. ἡ μέθοδος, τῆς μεθόδου, τῇ μεθόδῳ, τὴν μέθοδον, ὦ μέθοδε & μέθοδος. Ratio.

Δ. τὼ μεθόδω, ταῖν μεθόδοιν, ὦ μεθόδω.

Π. αἱ μέθοδοι, τῶν μεθόδων, ταῖς μεθόδοις, τὰς μεθόδους, ὦ μέθοδοι.

Ε. ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ, τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον, ὦ ἄνθρωπε. & ἄνθρωπος.

Δ. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω, τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν, ὦ ἀνθρώπω.

Π. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι, τῶν ἀνθρώπων, τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις, τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὦ ἄνθρωποι.

Ε. τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον Lignum.

Δ. τὼ ξύλω, τοῖν ξύλοιν, ὦ ξύλω.
Π. τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τοῖς ξύλοις, τὰ ξύλα, ὦ ξύλα.

Nomina neutra habent tres caſus ſimiles, rectum, accuſandi & uocandi

De quarta declinatione.

Hæc eſt propria Atticorum nominũ, quæ deſinunt in, ως, aut, ων: in, ως, maſculina, fœminina, communia: in, ων, neutra retinent in omnibus caſibus, ω.

Populus. Ε. ὁ λέως, τοῦ λέω, τῷ λέῳ, τὸν λέων, ὦ λέως.
Δ. τὼ λέω, τοῖν λέων, ὦ λέω.
Π. οἱ λέῳ, τῶν λέων, τοῖς λέως, τοὺς λέως, ὦ λέῳ.

Area. Ε. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.
Δ. τὰ ἅλω, ταῖν ἅλων, ὦ ἅλω.
Π. αἱ ἅλω, τῶν ἅλων, ταῖς ἅλως, τὰς ἅλως, ὦ ἅλω

Fertile. Ε. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω, τῷ εὔγεῳ, τὸ εὔγεων,
Δ. τὼ εὔγεω, τοῖν εὔγεων, ὦ εὔγεω. (ὦ εὔγεων.
Π. τὰ εὔγεω, τῶν εὔγεων, τοῖς εὔγεως, τὰ εὔγεω ὦ εὔγεω.

De quinta declinatione.

Quinta declinatio continet omnia genera nominum, & uarios fines, flectitur hoc modo.

Aiax. Ε. ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, ὦ αἶαν, & αἴας.

Δ. τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν, ὦ αἴαντε.

Π. οἱ αἴαντες, τῶν αἰάντων, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας, ὦ αἴαντες.

Ε. ἡ ἰσχὰς, τῆς ἰσχάδος, τῇ ἰσχάδι, τὴν ἰσχάδα, ὦ ἰσχάς. Carica.

Δ. τὰ ἰσχάδε, ταῖν ἰσχάδοιν, ὦ ἰσχάδε.

Π. αἱ ἰσχάδες, τῶν ἰσχάδων, ταῖς ἰσχάσι, τὰς ἰσχάδας, ὦ ἰσχάδες.

Ε τὸ πρᾶγμα, τοῦ πράγματος, τῷ πράγματι, τὸ πρᾶγμα, ὦ πρᾶγμα. Res.

Δ. τὼ πράγματε, τοῖν πραγμάτοιν, ὦ πράγματε

Π. τὰ πράγματα, τῶν πραγμάτων, τοῖς πράγμασι, τὰ πράγματα, ὦ πράγματα.

Canon generalis caſus accuſandi.

Nomina finita in, ις, aut, υς, flexa per, ος, purũ.i.antecedente uocali, accuſandi caſum in, ν, mittũt æqualem recto numero ſyllabarum: ut ὁ ὄφις, ſerpens, τοῦ ὄφιος, τὸν ὄφιν. ὁ βότρυς, racemus, τοῦ βότρυος, τὸν βότρυν.

Nomina autem finita in, ις, aut, υς, barytona inflexa per, ος, impurum mittũt accuſandi caſum in, α, aut in, ν: ut ὁ πάρις, τοῦ πάριδος τὸν πάριδα, & πάριν. ὁ νέηλυς, qui recens uenit, τοῦ νέηλυδος, τὸν νέηλυδα, & νέηλυν. quoties caſus accuſandi ſingularis deſinit in, ν, eſt æqualis numero ſyllabarum recto.

Canon

Canones vocandi caſus ſingularis.

Caſus uocandi ſimilis eſt recto. Nomina tamen in, ις, barytona, & in, υς, atq; finita in, σ, antecedente aliqua diphthongo uocandi caſum faciunt ablato, σ, recti: ut ὁ ὄφις ſerpēs, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. ἡ ναῦς, τῆς ναὸς, ὦ ναῦ, nauis. ὁ βασιλεὺς, rex, τοῦ βασιλέως, ὦ βασιλεῦ. παῖς, puer, τοῦ παιδός, ὦ παῖ. βοῦς, bos, τοῦ βοός, ὦ βοῦ.

Nomina flexa per, ντος, formant uocandi caſum ex caſu gignendi ablato, τος: ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος, ὦ αἶαν, Aiax.

Nomina primæ declinationis contractorum finita in, ης, & appoſita in, ην, & barytona in, ηρ, mutant, η, in, ε: his adde quatuor acuta πατὴρ, pater. δαὴρ, leuir, σωτὴρ, ſeruator, ἀνὴρ, uir: ut ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες. ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, tener, ὦ τέρεν. πατὴρ, ὦ πάτερ. μήτηρ, ὦ μῆτερ, mater.

Canones dandi caſus pluralis.

Caſus dandi pluralis fit à tertio caſu ſingulari poſito, σ, ante, ι, extremum: ut ὁ ὄφις, τῷ ὄφι, τοῖς ὄφισι.

Nomina quæ habent ante, ι, datiui ſingularis, δ, ν, τ, θ, aut, ντ, harum conſonantium loco ſumunt, σ: ut ὁ πάϊς, τῷ πάϊδι, τοῖς

πάϊσι

πάεισι. ὁ πλάτων, τῷ πλάτωνι, τοῖς πλάτωσι. ἡ ὄρνις, gallina, τῇ ὄρνιθι, ταῖς ὄρνισι. ὁ λέων, leo τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι. Quod ſi ſublato, ντ, relinquatur, ο, aſſumet, υ, ſi, ε, ſumet, ι, ut τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι. ὁ χαρίεις, τῷ χαρίεντι, τοῖς χαρίεισι, gratioſus.

Noĩa finita in, αυς, ευς, ους, ξ, ψ, formãt dandi caſum pluralẽ à recto addito, ι, ut ἡ ναῦς, ταῖς ναυσί, ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. ὁ βοῦς, τοῖς βουσί. ὁ κόραξ, coruus, τοῖς κόραξι. αἴθιοψ, τοῖς αἰθίοψι. ἀνὴρ, ἀνδράσι. πατὴρ, πατράσι. μήτηρ, μητράσι. θυγατὴρ, filia θυγατράσι.

De declinationibus contractis:

ac primum de contractione.

Contractio duplex eſt: una cum uocales quæ auulſæ ~~ſunt~~ à diphthõgis per ſe ſyllabas faciebant, in unam diphthongum & ſyllabam contrahuntur: ut ὄφεϊ, ὄφει. Hæc uocatur ſynæreſis. Altera cum uocales alia ratione in unam contrahũtur, fit craſis, ut δημοσθένεα, δημοσθένη. Ex his efficitur conſectarium quoddam: non poſſe contrahi eam dictionem, in qua duæ uocales continenter non fuerint: quales ſunt datiui plurales omnium declinationum, & uocatiui ſingulares.

De prima declinatione contracta.

Nomina huius formæ ſunt maſculina, fœminina, & cõmunia appoſitorũ finita in, ης, & neutra appoſita in, ες, & neutra rei in, ος: inflectuntur per, εος, hoc modo:

Ε. ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, θένους, τῷ Δημοσθένεϊ, θένει, τὸν Δημοσθένεα, θένη, ὦ Δημόσθενες.

Δ. τὼ Δημοσθένεε, θένη, τοῖν Δημοσθενέοιν, θενοῖν, ὦ Δημοσθένεε, θένη.

Π. οἱ Δημοσθένεες, θένεις, τῶν Δημοσθενέων, θενῶν, τοῖς Δημοσθένεσι, τοὺς Δημοσθένεας, θένεις, ὦ Δημοσθένεες, θένεις.

Triremis Ε. ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, ήρους, τῇ τριήρεϊ, ήρει, τὴν τριήρεα, ήρη, ὦ τριῆρες.

Δ. τὰ τριήρεε, ήρη, ταῖν τριηρέοιν, ηροῖν, ὦ τριήρεε, ήρη.

Π. αἱ τριήρεες, ήρεις, τῶν τριηρέων, ηρῶν, ταῖς τριήρεσι, τὰς τριήρεας, ήρεις, ὦ τριήρεες, ήρεις.

uerus Ε. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθές, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς, τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, ληθεῖ, τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, ληθῆ καὶ τὸ ἀληθές, ὦ ἀληθές.

Δ. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, ληθῆ, τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, ληθοῖν, ὦ ἀληθέε, ληθῆ.

Π. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, ληθεῖς καὶ τὰ ἀληθέα, ληθῆ, τῶν ἀληθέων, ληθῶν, τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι, τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, ληθεῖς καὶ τὰ ἀληθέα,

ληθῆ,

ληθῆ, ὦ ἀληθέες, ληθεῖς, καὶ ὦ ἀληθέα, ληθῆ.

E. τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, χους, τῷ τείχεϊ, χει, τὸ τεῖχος, ὦ τεῖχος. Murus.

Δ. τὼ τείχεε, χη, τοῖν τειχέοιν, χοῖν, ὦ τείχεε χη.

Π. τὰ τείχεα, χη, τῶν τειχέων, χῶν, τοῖς τείχεσι, τὰ τείχεα, χη, ὦ τείχεα, χη.

De ſecunda declinatione contractorum.

Noīa huius declinationis ſunt maſculina, aut fœminina in, ις, deſinentia, aut neutra in ι: inflectuntur cōmuniter per, ος, hoc modo.

E. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιι, ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι καὶ ὄφις.

Δ. τὼ ὄφιε, ὄφι, τοῖν ὀφίοιν, ὦ ὄφιε, ὄφι.

Π. οἱ ὄφιες, ὄφις, τῶν ὀφίων, τοῖς ὄφισι, τοὺς ὄφιας, ὄφις, ὦ ὄφιες, ὄφις

E. ἡ πόλις, τῆς πόλιος, τῇ πόλιι, πόλι, τὴν πόλιν, ὦ πόλι, καὶ πόλις. Ciuitas

Δ. τὰ πόλιε, πόλι, ταῖν πολίοιν, ὦ πόλιε, πόλι.

Π. αἱ πόλιες, πόλις, τῶν πολίων, ταῖς πόλισι, τὰς πόλιας, πόλις, ὦ πόλιες, πόλις.

E. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος, τῷ σινήπιι, σίνηπι, τὸ σίνηπι, ὦ σίνηπι. Sinapi.

Δ. τὼ σινήπιε, σίνηπι, τοῖν σινηπίοιν, ὦ σινήπιε, σίνηπι.

Π. τὰ σινήπια, σίνηπι, τῶν σινηπίων, τοῖς σινήπισι

τὰ σινή-

τὰ σινήπια, σίνηπι, ὦ σινήπια, σίνηπι.

Attici nomina huius formæ ſic inflectunt.

Ε. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφεως, τῷ ὄφεϊ, ὄφει, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφις.
Δ. τὼ ὄφεε, ὄφη, τοῖν ὄφεοιν, ὦ ὄφεε, ὄφη.
Π. οἱ ὄφεες, ὄφεις, τῶν ὄφεων, τοῖς ὄφεσι, τοὺς ὄφεας, ὄφεις, ὦ ὄφεες, ὄφεις.

Clari ſcriptores utuntur frequenter hac inflexione.

De tertia inflexione contractorum.

Omnia nomina huius formæ ſunt maſculina in, ευς, inflexa per, εος, hoc modo.

Rex Ε. ὁ βασιλεύς, τοῦ βασιλέος, τῷ βασιλεΐ, εῖ, τὸν βασιλέα, ῆ, ὦ βασιλεῦ.
Δ. τὼ βασιλέε, ῆ, τοῖν βασιλέοιν, ὦ βασιλέε, ῆ.
Π. οἱ βασιλέες, εῖς, τῶν βασιλέων, τοῖς βασιλεῦσι, τοὺς βασιλέας, εῖς, ὦ βασιλέες, εῖς.

De quarta declinatione contractorum.

Hæc continet fœminina tantum nomina deſinentia in, ως, aut, ω: ut

Pudor. Ε. ἡ αἰδώς, τῆς αἰδόος, οῦς, τῇ αἰδόϊ, οῖ, τὴν αἰδόα, ῶ, ὦ αἰδοῖ.
Δ. τὰ αἰδώ, ταῖν αἰδοῖν, ὦ αἰδώ.
Π. αἱ αἰδοί, τῶν αἰδῶν, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδούς, ὦ αἰδοί.

Latona. Ε. ἡ λητώ, τῆς λητόος, [illegible] τῇ λητόϊ, οῖ, τὴν λητόα, ὦ [illegible]τοῖ.

Δ. τὰ λη

Δ. τὰ λητὼ, ταῖν λητοῖν, ὦ λητώ.

Γ. αἱ λητοί, τῶν λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λητοὺς, ὦ λητοί.

In duali & plurali ſimiliter deſinunt atq; articuli maſculini.

De quinta declinatione.

Nomina huius declinationis ſunt neutra deſinentia in, ας, purum: aut in, ρας, & inflectuntur per, ατος, hoc modo:

E. τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, κρέαος, ως, τῷ κρέατι, κρέαϊ, α, τὸ κρέας, ὦ κρέας. Caro.

Δ. τὼ κρέατε, κρέαε, εα, τοῖν κρεάτοιν, κρεάοιν, ῷν, ὦ κρέατε, κρέαε, εα.

Γ. τὰ κρέατα, κρέαα, εα, τῶν κρεάτων, κρεάων, εῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα, κρέαα, εα, ὦ κρέατα κρέαα, εα.

E. τὸ τέρας, τοῦ τέρατος, τέραος, ως, τῷ τέρατι, τέραϊ, α, τὸ τέρας, ὦ τέρας. Monſtrū

Δ. τὼ τέρατε, τέραε, α, τοῖν τεράτοιν, τεράοιν, ῷν, ὦ τέρατε, τέραε, α.

Γ. τὰ τέρατα, τέραα, α, τῶν τεράτων, τεράων, ῶν, τοῖς τέρασι, τὰ τέρατα, τέραα, α, ὦ τέρατα, τέραα, α.

Nomina neutra in, ας, quæ aliter deſinūt ferè non declinantur: ut τὸ σέλας, iubar, τοῦ σέλας. τὸ δέμας, corpus, τοῦ δέμας. τὸ δέπας,

poculum, τὸ δέπας. Hactenus de declinationibus.

Annotationes de nominũ declinationibus.

Formæ epithetorũ nominum ſunt quatuordecim. prima, ος, η, ον: ut καλὸς, καλὴ, καλὸν, bonus: ſunt autẽ hæc nomina ſecundæ & tertiæ pariũ. Quod ſi uox maſculina deſinat in, ος, purũ, aut in, ρος, fiet ſecunda forma appoſitorũ nominũ, ος, α, ον: ut σπουδαῖος αία, αῖον, ſtudioſus: φανερὸς, ρὰ, ὸν, perſpicuus. Tertia forma, ους, η, ουν: hæc epitheta cõtrahũtur in eoſdẽ fines in omnibus caſibus, præterq̃ in recto, accuſandi, & uocandi caſibus uocis maſculinæ & neutræ: ut ἁπλόος, οῦς, ἁπλόη, ῆ, ἁπλόον, οῦν, ſimplex. Quarta, ος, &, ον: ut ὁ καὶ ἡ ἄλογος καὶ τὸ ἄλογον, expers rationis. quæ propria ſunt tertię declinatiõis. Quinta, ως, &, ων: ut ὁ καὶ ἡ κατώγεως καὶ τὸ κατώγεων, humilis. Hæc ſunt propria quartæ declinationis. Sexta, ας, ασα, αν: ut πᾶς, πᾶσα πᾶν, παντὸς, πάσης, παντὸς omnis, ſecũdæ declinationis & quintę. Septima, εις, εσσα, εν: χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν. χαρίεντος, χαριέσσης, χαρίεντος, item ſecũdæ & quintæ. Octaua, υς, εια, υ: ἡδὺς, ἡδεῖα, ἡδύ. ἡδέος, ἡδέας, ἡδέος ſuauis.

ſuauis. Vox autẽ maſculina in his epithetis cõtrahit ſimiliter atq; noïa tertiæ cõtracto rũ.Nona,υς,&,υ:ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς,τὸ ἄδακρυ. ſine lacrymis,propriũ quintæ declinatiõis. Decima,ους,& ουν:ὁ καὶ ἡ τρίπους, καὶ τὸ τρίπουν, τοῦ καὶ τῆς τρίποδος,tripes, item propriũ quintæ. Vndecima,ην,&,εν:ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν,τοῦ καὶ τοῦ τέρενος,quintę. Duodecima,ων,& ον:ὁ καὶ ἡ μείζων,καὶ τὸ μεῖζον,maior.τοῦ καὶ τοῦ μείζονος.Hęc noïa contrahũtur in quibuſdã caſibus hoc modo:accuſandi caſus ſingularis. τὸν μείζονα, μείζοα,μείζω. rectus pluralis.οἱ καὶ αἱ μείζονες,μείζοες,μείζους, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα,μείζω. τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους,καὶ τὰ μείζονα,μείζοα,μείζω. ὦ μείζονες,μείζοες,μείζους,καὶ μείζονα,μείζοα,μείζω. Decima tertia,ης,&,ες:ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθὲς, primæ contractorũ.Decimaquarta,ις,&,ι:ὁ καὶ ἡ φυγόπολις καὶ τὸ φυγόπολι, qui fugit ciuitatem ſecundæ contractorum.

De nominibus anomalis.

Quatuor ſunt horum genera:Heterogenia,Heteroclita,Deficientia,Abundantia.

Heterogenia.

Hęc inflectunt per eandẽ declinationẽ,ſed

mutant genus: ut à maſculino ad neutrum: ὁ δεσμὸς, uinculum. τὰ δεσμά. ὁ δίφρος, ſella, τὰ δίφρα. ὁ ἐρετμὸς, remus, τὰ ἐρετμά. ὁ ζυγὸς, iugum, τὰ ζυγά. ὁ κύκλος, circulus, τὰ κύκλα. ὁ λύχνος, lucerna, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, repagulum, τὰ μοχλά. σταθμὸς, libra, τὰ σταθμά. ὁ τράχηλος, collum, τὰ τράχηλα. A fœmi nino ad maſculinũ. ἡ χείρ. τῆς χειρὸς, manus, τὼ χεῖρε, ὦ χεῖρε. in duali. ἡ κέλευθος, uia, τὰ κέλευθα. A communi ad neutrum: ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα, tartara.

Heteroclita.

Heteroclita ſunt quæ aliter inflectuntur atq; analogiæ ratio poſtulat, ita ut in inflexione nihil deſit neq; ſuperſit quicquam: ut ὁ πολὺς, τοῦ πολλοῦ, multus, cùm deberet infle cti πολλὸς, πολλοῦ: aut πολὺς, πολύος, ὁ μέγας τοῦ μεγάλου, magnus. ἡ γυνὴ, mulier, τῆς γυναικός. τὸ γάλα, lac, τοῦ γάλακτος. τὸ ὕδωρ, aqua, τοῦ ὕδατος. τὸ ὄναρ, ſomnium, τοῦ ὀνείρατος.

Deficientia.

In his deeſt aut uariatio per caſus, aut nu merus, aut caſus. Variatio per caſus: nomina literarum: ut τὸ ἄλφα, τοῦ ἄλφα: neutra in αρ, finita, quæ habent, ω, in penultima: ut τὸ

νδ͂κας,inuidia. Item nomina numerorum à quatuor uſq; ad centum:ut ἓξ,ſex, ἑπτὰ, ſeptem,ὀκτὼ,octo. Item deeſt numerus ſingularis,aut pluralis. ſingularis:ut ἀλλήλων.ἀλλήλοις,ἀλλήλαις,ἀλλήλοις.ἀλλήλους,ἀλλήλας, ἀλλήλα.mutuus.Item τὰ διονύσια,bacchanalia. ἐγκαίνια, encænia. τὰ ἄλφιτα, farinæ. τρεῖς καὶ τρία,tres,τριῶν,τρισὶ, τρεῖς καὶ τρία. τέσσαρες καὶ τέσσαρα, quatuor. τεσσάρων, τέσσαρσι. τέσσαρας καὶ τέσσαρα. Item cæteri à ducentis,διακόσιοι,αι,α,ducenti. τριακόσιοι, trecenti & qui ſequuntur. Deeſt pluralis in nomine, ὁ ζεῦς, Iupiter. τοῦ διὸς, τῷ διὶ,τὸν δία, ὦ ζεῦ.Item, εἷς, unus, μία, ἕν. ἑνός,μιᾶς,ἑνός. ἑνὶ,μιᾷ,ἑνί.ἕνα,μίαν,ἕν. ἡ ἅλς, mare. ἡ γῆ,terra. τὸ πῦρ,ignis,τὸ ἔλαιον, oleum,& ſimilia. Deeſt uterque numerus in his duobus:ἄμφω,ambo,ἀμφοῖν,ἄμφω.δύο, duo, δυοῖν, δύο. quanquam legimus etiam δυσὶ,duobus.

Abundantia.

Abundantia ſunt in quibus aliquid ſupereſt,ut cùm ab eodem recto uaria fit inflexio: ut ἡ χάρις,gratia, τῆς χάριτος,& χάριδος, & χάρισος. ὁ πάρις,τοῦ πάριδος, & πάριος: aut

per ſyncopam, aut apocopam ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος, & μητρός. ὁ ἀνήρ, τοῦ ἀνέρος, & ἀνδρός. ὁ κύων, canis, τοῦ κυνός, pro κύονος. aut abundant rectis, & eoſdem habent obliquos: ut ὁ ἀκτὶς, & ἀκτὴν radius, τοῦ ἀκτῖνος. ὁ δεῖπνος, & τὸ δεῖπνον, cœna, τοῦ δείπνου. Alia abundant & rectis & inflexionibus: ut ὁ μάρτυς, teſtis, τοῦ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου. ὁ ψίθυρ, garrulus, τοῦ ψίθυρος, & ὁ ψίθυρος, τοῦ ψιθύρου. ὁ θάλης, τοῦ θάλου, & θάλης, τοῦ θάλητος. Alia abundant genere & declinatione: ut ἡ ὀροφή, tectum, τῆς ὀροφῆς. ὁ ὄροφος, τοῦ ὀρόφου. ἡ λαίφη, τῆς λαίφης, τὸ λαῖφος, τοῦ λαίφεος, uelum.

De ſpecie nominum.

Nomina aut ſunt primæ ſpeciei, aut deriuata. Primæ ſpeciei: ut ὁ ἄνθρωπος, homo. Deriuata: ut ἀνθρώπινος, humanus.

De deriuatis: ac primò de comparatione & ſuperlatione.

Formæ nominum deriuatiuorum ſunt ſeptem: Comparatio, Superlatio, Patronymicum, Diminutiuum, Poſſeſſiuum, Denominatio, Verbale.

Compa

Comparatio à nominibus finitis in, ος, fit ſublato, σ, & addito, τερος. ſuperlatio addito τατος: ut σοφὸς, σοφώτερος, ſapientior, σοφώτατος, ſapientiſſimus. ſi penultima uocalis poſitionis fuerit natura longa, aut poſitione, retinet, ο, aliôquï uertitur in, ω; ut πρᾶος, manſuetus, πραότερος, & πραότατος. ἔνδοξος, nobilis, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος. φρόνιμος, prudens, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Sunt autem aliquot comparationes anomalæ à nominibus in, ος, ductæ: ἀγαθὸς, bonus, κρείσσων, βελτίων, ἀρείων, melior, ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, optimus. καλὸς, pulcher, καλλίων, pulchrior, κάλλιστος, pulcherrimus. μικρὸς, paruus, ἐλάττων, μείων, ἥττων, minor, ἐλάχιστος, minimus. λάλος, loquax, λαλίστερος, λαλίστατος. αἰσχρὸς, turpis. αἰσχίων, αἴσχιστος. ἐχθρὸς, inimicus, ἐχθίων, ἔχθιστος. ῥᾴδιος, facilis, ῥᾴων, ῥᾷστος. φίλος, amicus, φίλτερος, φίλτατος. κακὸς, malus, κακίων, χείρων, κάκιστος: A nominibus in, ης, & ες, à neutra uoce fiunt comparationes, & ſuperlationes addito, τερος, & τατος: ut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, καὶ τὸ ἀληθὲς, ἀληθέστερος, ἀληθέστατος. A finitis in, ους, addito

τερος, & τατος: ut εὔνους, beneuolus, εὐνού-στερος, & εὐνούστατος. A finitis in, ων, à neutra uoce, addito εστερος, & εστατος: ut σώφρων, temperans, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος. Sic etiam fiũt à nominibus finitis in, ις: ut ὁ χα-ρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος. A nominibus finitis in, υς, cõparationes & ſuperlationes fiunt à neutra uoce addito τερος, aut τατος: ut ὁ ἡδὺς, ἡδύτερος & ἡδύτατος: aut formã-tur in, ιων, aut ιστος: ut ἡδύων, ἥδυστος. Βρα-χὺς, breuis, βραχύτερος, βραχύων, βραχύτα-τος: non eſt tamen in uſu βράχυστος. Sic ano-malum πολὺς, πλείων, πλεῖστος: non πολύτε-ρος, nec πολύτατος. Huic ſimile eſt μέγας à quo μείζων, μέγιστος. Comparationes etiam fiunt, & ſuperlationes ex præpoſitionibus: ut ab ὑπὲρ, ὑπέρτερος ſuperior, & ὑπέρτα-τος. Ab aduerbijs: ut à πόῤῥω, ποῤῥώτερος, longius diſtans, & ποῤῥώτατος. A partici-pijs: ut ἐῤῥωμένος, ualens ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤ-ῥωμενέστατος.

De Patronymicis.

Patronymica maſculina fiunt à caſu gi-gnẽdi ſingulari ultima uerſa in, ιδης: ut ὁ νέ-στωρ, τοῦ νέστορος, ὁ νεστορίδης. ὁ πηλεὺς, τοῦ πηλέως,

πηλέως, ὁ πηλείδης. Quod ſi nomen à quo ducitur patronymicum ſit primæ declinationis, aut finitum in, ος, purum format patronymicum in, αδης,: ut ὁ ἥλιος, ſol, ὁ ἡλιάδης, ὁ Βορέας, aquilo, ὁ Βορεάδης. Patronymica fœminina fiunt in, νη: ut ὁ ἄδραστος, ἡ ἀδραστίνη, quod ſi precedat, ι, deſinet in, ωνη, ut ὁ ἰκάριος, ἡ ἰκαριώνη. Fœminina uerò patronymica fiunt à ſuis maſculinis ablato, δη: ut ὁ νεστορείδης, νεστορεὶς, ab ὁ ἡλιάδης, ἡ ἡλιάς.

De nominibus deminutiuis.

Duæ ſunt formæ maſculinorum in σκος, & λος: ut ὁ ἀνθρωπίσκος, homuncio. ὁ ναυτίλος, paruus nauta. Fœminina deſinũt, σκη, aut in, ις: ut, ἡ παιδίσκη, puella. ἡ θεραπαινὶς ancillula. Neutra in, ον, deſinunt: τὸ γραΐδιον. τὸ γερόντιον, uetula. Deminutiua in, ας, υς, αξ, & ων, ferè ſunt nunquam in uſu: ut ὁ ζηνᾶς, Iupiter paruus. ὁ διονῦς, Bacchus paruus. ὁ λίθαξ, lapillus. ὁ μωρίων, ſtultulus.

De poſſeſsiuis.

Horum multa ſunt genera: ut λευκὸς albus, ἀνθρώπινος, humanus. σπουδαῖος, ſtudioſus. πατρῷος, patrius. παντοῖος, uarius.

De denominationibus.

Denominatio fit à nomine primi generis: ut ἡ λευκότης, candor, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ.

De nomine verbali.

A prima perſona ſingulari prçteriti perfecti paſſiui fiunt nomina neutra quintæ declinationis finita in, α: ut πράττω, ago, πέπραγμαι, τὸ πρᾶγμα, res. Fiunt ab eadẽ perſona nomina finita in, μος: ut λογίζομαι, ratiocinor, λελόγισμαι, ὁ λογισμός, ratiocinatio. à perſona ſecunda eiuſdem temporis fiunt multa nomina in, ις: ut à λέγω, dico, λέλεγμαι, λέλεξαι, ἡ λέξις, dictio. Nonnulla etiam fiunt à tertia perſona: ut à ποιέω, facio, πεποίηται, ὁ ποιητής, poëta. Atq; hactenus de nominum formis.

De figura nominum.

Omnia nomina aut ſunt ſimplicia aut iuncta. Simplicia: ut ἵππος, equus. Iuncta: ut φίλιππος, ſtudioſus equorum.

DE PRONOMINE.

QVinq; ſunt genera pronominum: primi generis, deriuata, demonſtrãtia, relata & iuncta.

De Pronominibus primi generis.

Tria ſunt pronomina primi generis.

Primæ perſonæ.

Ἑν. ἐγὼ, ego, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ. Δυι. νὼ, νῷν, & νῶϊ, νῶϊν. Πλη. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ perſonæ.

Ἑν. σὺ, tu, σοῦ, σοί, σέ. Δυι. σφὼ, σφῷν. Πλη. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Tertiæ perſonæ.

Ἑν. ὃς, ſui, οὗ, οἷ, ἕ. Δυι. σφὲ, σφοῖν. Πλη. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς.

De deriuatis.

Deriuata ſunt octo: tria à pronomine primæ formæ: à caſu gignendi ſingulari: ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus. à numero duali: νωΐτερος, νωΐτερα, νωΐτερον, noſter de duobus. à plurali: ἡμέτερος, α, ον, noſter de duobus, uel pluribus. A pronomine ſecundæ perſonæ tria etiam fiunt: à ſingulari, σὸς, σὴ, σὸν, tuus. A duali σφωΐτερος, ρα, ρον, veſter de duobus. A plurali ὑμέτερος, ρα, ρον, veſter de tribus uel de pluribus. A pronomine tertiæ perſonæ: à ſingulari, ὅς, ἥ, ὅν, ſuus. A duali & plurali σφέτερος, ρα, ον, ſuus.

De de

De demonſtrantibus.

Duo ſunt demonſtrãtia: οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic. ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ille.

Relatum.

Vnum tantum eſt, αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ. ipſe.

Iuncta.

Tria ſunt quæ inflectuntur per tres caſus tantum ſingulares primæ perſonæ: ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, ἐμαυτοῦ. ἐμαυτῷ, ἐμαυτῇ, ἐμαυτῷ. ἐμαυτὸν, ἐμαυτὴν, ἐμαυτὸ, meiipſius. Secũdę perſonæ. σεαυτοῦ, σεαυτῆς, σεαυτοῦ. σεαυτῷ, σεαυτῇ, σεαυτῷ. σεαυτὸν, σεαυτὴν, σεαυτὸ, tuiipſius: aut per craſim σαυτοῦ, σαυτῆς &c. Tertię perſonæ ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς, ἑαυτοῦ. ἑαυτῷ, ἑαυτῇ, ἑαυτῷ. ἑαυτὸν, ἑαυτὴν, ἑαυτὸ. ſuiipſius. aut αὑτοῦ, αὑτῆς, αὑτοῦ. αὑτῷ, αὑτῇ, αὑτῷ. αὑτὸν, αὑτὴν, αὑτό. Extat etiam & plurale huius pronominis. ἑαυτῶν. ἑαυτοῖς, ἑαυταῖς, ἑαυτοῖς. ἑαυτοὺς, ἑαυτὰς, ἑαυτά.

DE VERBO, ET *eius conſecutionibus.*

VErbum eſt pars orationis, quæ uim faciendi, aut accipiendi declarat cum certa temporis ſignificatione.

Conſe

Conſecutiones verborum ſeptem.

Affectio, figura, ſpecies, numerus, modus, tempus & perſona.

Affectiones verborum tres.

Ἐνεργητικὴ, actionis: παθητικὴ, paſſionis: μέση, media. ex quibus quinq; genera uerborum exiſtunt. Verbum quod actionem declarat, & habet uocē paſſionis in, μαι: ut τύπτω, uerbero. τύπτομαι uerò uerbū eſt paſſionem declarans: quia deſinit in μαι. Neutrū dicitur quod caret paſſione: ut ὑγιαίνω, ualeo. Commune quod uocem paſſionis habet, ſed actionem & paſſionem declarat: cuius generis ſunt pauca quædam: ut βιάζομαι uim facio, & accipio. ἐργάζομαι, operor, & efficior. Deponens eſt quod licet habeat uocem paſſionis, tamen actionem declarat: ut μάχομαι, pugno.

Figuræ verborum.

Simplex & coniuncta. ſimplex: ut φέρω, fero. coniuncta: ut προσφέρω, offero.

Species verborum duæ.

Verba primi generis & deriuata. primi generis: ut μανθάνω, diſco: deriuata: ut μαθητιῶ, cupio diſcere.

Numeri

Numeri tres.

Iidem qui nominum.

Εγκλίσεις, modi quinque.

Οριστική, indicandi: ut τύπτω, uerbero. Προστακτική, imperandi: ut τύπτε. Ευκτική, optandi: ut τύπτοιμι. Υποτακτική, ſubiungendi: ut ἐὰν τύπτω. Απαρέμφατος, infinitus: ut τύπτειν. His adduntur participia in inflexione uerborum.

Tempora.

Ενεστὼς, præſens: τύπτω. παρατατικὸς, præteritum imperfectum: ἔτυπτον. παρακείμενος, perfectum: τέτυφα. ὑπερσυντελικὸς, præteritum pluſq. ἐτετύφειν. ἀόριστος πρῶτος, aoriſtus primus, ἔτυψα. ἀόριστος δεύτερος, aoriſtus ſecundus, ἔτυπον. Vterq; aoriſtus idē ualet quod præteritū perfectū. μέλλων πρῶτος, futurum primū τύψω. μέλλων δεύτερος, futurum ſecundū, τυπῶ. & μετ' ὀλίγον μέλλων, paulò poſt futurum, quod proprium eſt uocis paſſiuę & declarat rem mox futuram: ut τεθνήξομαι iam iam moriar.

Perſonæ tres.

Prima: ut τύπτω. ſecunda τύπτεις. tertia τύπτει. ex quibus duo exiſtunt genera uerborum.

borū. Perſonale & ἀπρόσωπον, id eſt, quod caret certa perſonarum ratione. De perſonali nunc eſt diſputandum.

De generibus verborum.

Tria ſunt genera uerborū: Barytona, inflexa, & deſinētia in, μι. Barytona ſunt quæ habent ſonum acutum in penultima thematis: ut τύπτω. Inflexa quę habent ſonum inflexum in ultima: ut ποιῶ, facio. deſinentia in, μι, quorum thema deſinit in, μι: ut τίθημι, pono.

De verbis barytonis & horum coniugationibus.

Sex ſunt coniugationes uerborum barytonorum, quæ diſtinguuntur ijs literis, quæ antecedunt proximè extremum, ω, thematis. Has literas appellant Græci χαρακτηριστικὰς, quaſi notæ quædam ſint coniugationis indices: continētur autem omnes hac tabella.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
Mediæ	β.	γ.	δ.	ζ.	λ.	vo
Tenues	π.	κ.	τ.	σσ.	μ.	ca
Aſpiratæ	φ.	χ.	θ.	ττ.	ν.	les
	πτ.	κτ.			ρ.	

Exempla

Exempla harum cõiugationũ talia ſunt: primæ, λήβω, capio: βλέπω, uideo: γράφω, ſcribo. τύπτω. Secundæ, λέγω dico. πλέκω, necto. τρέχω, curro. τίκτω, pario. Tertiæ, ᾄδω, cano ἀνύτω, perficio. πείθω, perſuadeo. Quartæ, ὁρίζω, finio. φυλάττω, cuſtodio, aut φυλάσσω. Quintæ, ἀγγέλλω, nuntio. νέμω, paſcor. μένω, maneo. σπείρω, ſero. Sextæ: ut λύω, ſoluo. ἀκούω, audio.

Exemplum verbi barytoni.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά.

Ἐνεστώς.

Ἑν. τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Δυ. τύπτετον, τύπτετον. Πλη. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε. Δυ. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην. Πλη. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Προστακτικά. Ἑν. τύπτε, τυπτέτω. Δυ. τύπτετον, τυπτέτων. Πλη. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

Εὐκτικά. Ἑν. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι. Δυ. τύπτοιτον, τυπτοίτην. Πλη. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Ὑποτακτικά. Ἑν. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. Δυ. τύπτητον, τύπτητον. Πλη. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.

Ἀπαρέμφατα. τύπτειν.

Ὁ τύπτων,

Ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. Μετοχή.

Μέλλων α.

Εν. τύψω, τύψεις, τύψει. Δυ. τύψετον, τύψετον. Πλη. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

Εν. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. Δυ. τύψοιτον, τυψοίτην. Πλη. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν. Εὐκτ.

Τύψειν. Ἀπαρέ.

ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος. Μετο.

Παρακείμενος.

Εν. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. Δυ. τετύφατον, τετύφατον. Πλη. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Ὑπερσυντελικός.

Εν. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει. Δυ. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πλη. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

Εν. τέτυφε, τετυφέτω. Δυ. τετύφετον, τετυφέτων. Πλη. τετύφετε, τετυφέτωσαν. Προσ.

Εν. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. Δυ. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πλη. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν. Εὐκτ.

Εν. ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. Δυ. τετύφητον, τετύφητον. Πλη. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι. Ὑπο.

Απα. Τετυφέναι.
Μετ. ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.

Αόριστος πρῶτος.

Ορι. Εν. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε. Δυ. ἐτύψατον, ἐτυψάτην. Πλη. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Προ. Ενι. τύψον, τυψάτω. Δυ. τύψατον, τυψάτων. Πλη. τύψατε, τυψάτωσαν.

Ευκ. Εν. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. Δυ. τύψαιτον, τυψαίτην. Πλη. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

Υπο. Εν. ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ. Δυ. τύψητον, τύψητον. Πλη. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Απα. Τύψαι.
Μετ. ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. Δυ. ἐτύπετον, ἐτυπέτην. Πλη. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Προ. Εν. τύπε, τυπέτω. Δυ. τύπετον, τυπέτων. Πλη. τύπετε, τυπέτωσαν.

Ευκ. Εν. τύποιμι, τύποις, τύποι. Δυ. τύποιτον, τυποίτην. Πλη. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Υπο. Εν ἐὰν τύπω, τύπῃς, τύπῃ. Δυ. τύπητον, τύπητον. Πλη. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Απα. Τυπεῖν.
Μετ. ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυ

τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος. Μέλλων. β.
Ἐν. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυ. τυπεῖτον, τυπεῖ- Ὁρι.
τον. Πλη. τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.
Ἐν. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. Δυ. τυποῖτον, τυ- Εὐκ.
ποίτην. Πλη. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.
Τυπεῖν. Ἀπαρ.
ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. Μετο.
τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Ὁριστικὰ παθητικὰ ἐνεστῶτος.

Ἐν. τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Δυ. τυπτόμεθον,
τύπτεσθον, τύπτεσθον. Πλη. τυπτόμεθα, τύπτε-
σθε, τύπτονται. Παρατατικὸς παθη.
Ἐν. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Δυ. ἐτυπτόμε-
θον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην. Πλη. ἐτυπτό-
μεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.
Ἐν. τύπτου, τυπτέσθω. Δυ. τύπτεσθον, τυπτέ- Προσ.
σθων. Πλη. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.
Ἐν. τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. Δυ. τυπτοί- Εὐκ.
μεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοί-
μεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.
Ἐν. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Δυ. τυπτώ- Ὑπο.
μεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πλη. τυπτώ-
μεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.
Τύπτεσθαι. Ἀπα.
ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς Μετ.
τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Παρακείμενος παθ.

Ορισ. Εν. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. Δυ. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. Πλη. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Υπερσυντελικός.

Εν. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο. Δυ. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην. Πλη. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, ἐτετυμμένοι ἦσαν.

Προσ. Εν. τέτυψο, τετύφθω. Δυ. τέτυφθον, τετύφθων. Πλη. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Ευκτ. Εν. τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δυ. τετυμμένω εἴητον, εἰήτην. Πλη. τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

Υπο. Εν. ἐὰν τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυ. τετυμμένω ἦτον, ἦτον. Πλη. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Απα. Τετύφθαι.

Μετ. ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Αόριστος α. παθη.

Ορι. Εν. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη. Δυ. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Προ. Εν. τύφθητι, τυφθήτω. Δυ. τύφθητον, τυφθήτων. Πλη. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Ευκ. Εν. τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Δυ. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πλη. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Εν. ἐὰν

Ἐν. ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. Δυ. τυφθῆτον, τυφθῆτον. Πλη. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι. ὑπο.

Τυφθῆναι. Ἀπα.

ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος. Μετ.

Ἀόριστος. β. παθ.

Ἐν. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυ. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. Πλη. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν. Ὁρι.

Ἐν. τύπηθι, τυπήτω. Δυ. τύπητον, τυπήτων. Πλη. τύπητε, τυπήτωσαν. Προ.

Ἐν. τυπείην, τυπείης, τυπείη. Δυ. τυπείητον, τυπειήτην. Πλη. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν. Εὐκ.

Ἐν. ἐὰν τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. Δυ. τυπῆτον, τυπῆτον. Πλη. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι. ὑπο.

Τυπῆναι. Ἀπα.

ὁ τυπείς, τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν, τοῦ τυπέντος. Μετ.

Μέλλων. α.

Ἐν. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Δυ. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. Πλη. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, τυφθήσονται. Ὁρι.

Ἐν. τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο. Δυ. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην. Πλη. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο. Εὐκ.

Τυφθήσεσθαι. Ἀπα.

μετ. ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου. ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.

Μέλλων. β.

ὁρι. Εν. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. Δυ. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. Πλη. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

εὐκ. Εν. τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο. Δυ. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην. Πλη. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

ἀπα. Τυπήσεσθαι.

μετ. ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁρισ. Εν. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται. Δυ. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. Πλη. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

εὐκ. Εν. τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο. Δυ. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην. Πλη. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

ἀπα. Τετύψεσθαι.

μετ. ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου. ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης. τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Παρα

Παρακείμενος μέσος.

Ἑν. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. Δυ. τετύπατον, τετύπατον. Πλη. τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι. ορι.

Ὑπερσυντελικός.

Ἑν. ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει. Δυ. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην. Πλη. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν. ορι.

Ἑν. τέτυπε, τετυπέτω. Δυ. τετύπετον, τετυπέτων. Πλη. τετύπετε, τετυπέτωσαν. προ.

Ἑν. τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. Δυ. τετύποιτον, τετυποίτην. Πλη. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν. ευκ.

Ἑν. ἐὰν τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ. Δυ. τετύπητον, τετύπητον. Πλη. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι. υπο.

Τετυπέναι. απα.

ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος. ἡ τετυπῦα, τῆς τετυπυίας. τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος. μετ.

Ἀόριστος α.

Ἑν. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο. Δυ. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην. Πλη. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο. ορισ.

Ἑν. τύψαι, τυψάσθω. Δυ. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν. προσ.

Ἑν. τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο. Δυ. τυψαί- ευκ.

μεθον, τύψαιϑον, τυψαίϑην. Πλη. τυψαίμεθα, τύψαιϑε, τύψαιεν.

Υπο. Εν. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται. Δυ. τυψώμεθον, τύψηϑον, τύψηϑον. Πλη. τυψώμεθα, τύψηϑε, τύψωνται.

Απα. Τύψαϑαι.

Μετ. ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου. ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης. τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. Δυ. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεϑον, ἐτυπέϑην. Πλη. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεϑε, ἐτύποντο.

Προ. Εν. τυποῦ, τυπέϑω. Δυ. τύπεϑον, τυπέϑων. Πλη. τύπεϑε, τυπέϑωσαν.

Ευκ. Εν. τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. Δυ. τυποίμεθον, τύποιϑον, τυποίϑην. Πλη. τυποίμεθα, τύποιϑε, τύποιντο.

Υπο. Εν. τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται. Δυ. τυπώμεθον, τύπηϑον, τύπηϑον. Πλη. τυπώμεθα, τύπηϑε, τύπωνται.

Απα. Τυπέϑαι.

Μετ. ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου. ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης. τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Μέλλων. α.

Ορι. Εν. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. Δυ τυψόμεθον, τύψεϑον, τύψεϑον. Πλη. τυψόμεθα, τύψεϑε,

ψεσθε, τύψον-τω.

Ευ. τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο. Δυ. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην. Πλη. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο. Ευκ.

Τύψεσθαι. Απα.

ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου. ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου. Μετ.

Μέλλων. β.

Ευ. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται. Δυ. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον. Πλη. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται. Ορι.

Ευ. τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. Δυ. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. Πλη. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. Ευκ.

Τυπεῖσθαι. Απα.

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου. Μετ.

De temporum formatione.

Præteritum imperfectum fit à themate, ω, extremo mutato in, ον, & addito cremento. Acceſſio autem quæ fit eſt duplex: ſyllabæ, cùm uerbũ incipit à conſonanti: ut τύπτω, imperf. ἔτυπτον. Temporis cùm uocalis breuis uertitur in longam, aut quæ longa erat fit lõgior: quod fit in ĳs uerbis, quæ

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

à uocalibus incipiunt. Nam ſi uerbum incipiat ab, α, aut ſolo, aut cum diphthongo, aut ab, ε, ſimplici, hæ uocales in, η, mutantur: ut ἄδω, imperf. ἦδον. ἔδω, edo, imperf. ἦδον. αὐδάω, loquor, imperf. ηὔδαον. αἴρω, tollo imperf. ἦρον. ο uertitur in ω: ὀρίζω, imperf. ὤριζον. Reliquæ uocales & diphthongi non mutantur.

De futuro primo.

Futurum primum fit à themate mutata characteriſtica thematis in charactericam futu. ſunt autem futuri characteriſticæ hæ. Primæ coniugationis, ψ: ut τύπτω, fut. τύψω. Secundæ & eorum ferè uerborũ quartæ quæ habẽt σσ, aut ττ, in themate ξ: ut λέγω fut. λέξω, τάττω fut. τάξω. ordino. In uerbis quintæ ſeruatur characteriſtica thematis, & differtur ſonus inflexus in ultimã: ut κρίνω, iudico, fut. κρινῶ. In cæteris coniugationibus, σ, eſt characteriſtica: ut πείθω, fut. πείσω. In uerbis ſextæ, σ, inter duas uocales ponitur: ut λύω, fut. λύσω.

De penultima futuri primi.

Penultima huius futuri in uerbis quintæ breuis eſſe debet, quæ ſi in themate fuerit

diphthon

diphthongus,aut poſitio duarũ conſonantium detrahenda ultima litera:ut φαίνω,appareo,fut.φανῶ. κείρω,tõdeo,fut.κερῶ. κάμνω,laboro,fut.καμῶ. Futurũ primũ uerborum quintæ flectitur,ut ſecundum futurũ.

De præterito perfecto canon generalis.

Præteritũ perfectũ fit à futuro primo extrema uocali mutata in,α,& uerſa characteriſtica futuri primi in characteriſticam præteriti,facta acceſſione temporis,aut ſyllabę & præpoſita primi uerbi conſonãte: ut τύπτω,fut.τύψω,præt.τέτυφα. Characteriſticæ παρακειμένου ſunt tres: φ,χ,κ. φ,eſt uerborum primæ:ut τύπτω,fut.τύψω, præter.τέτυφα. χ,eſt uerborũ quæ habent in fut.ξ: ut λέγω,fut.λέξω,præt.λέλεχα. κ, reliquarum coniugationum: ut πείθω,futu. πείσω. præter. πέπεικα.

Quãdo nõ eſt repetenda prima cõſonans.

ρ, duplices, duæ conſonantes niſi muta cum immutabili,nõ repetũtur: quanquam, ρ, geminatur: ut ῥίπτω, iacio, præt. ἔῤῥιφα. ψάλλω,cano,præter ἔψαλκα. σπείρω, præte. ἔσπαρκα. Quinetiam,γν, & γνω, non repetuntur: ut γνωρίζω,indico,præte.ἐγνώρικα:

γρηγορέω,

γρηγορέω, uigilo præt. ἐγρηγόρηκα. Aſpiratæ repetuntur per ſuas tenues: ut φράζω, dico præt. πέφρακα. θύω, ſacrifico præt. τέθυκα.

De penultima præteriti.

Si penultima futuri in uerbo, diſſyllabo quintæ fuerit, ε, uertitur in, α: ut σπείρω, fut. σπερῶ, præt. ἔσπαρκα.

De characteriſticis.

Hæc uerba quinq; ſumunt, η, inter duas characteriſticas, νέμω, præt. νενέμηκα. μένω, μεμένηκα. δέμω, ædifico, δεδέμηκα. τέμνω, ſcindo, τετέμηκα, etſi uſitatius eſt τέτμηκα. Quæ in, νω, deſinunt, ν, mutant in, γ: ut φαίνω, πέφαγκα. At quę in, υνω, ινω, aut, ειω, deſinunt præter μολύνω, inquino, ν, mutant in κ: ut κρίνω, κέκρικα. τείνω, τέτακα tendo.

De pluſquamperfecto.

Fit à perfecto, α, mutato in, ειν, & facta acceſſione τοῦ, ε, ſi præteritum inceperit à conſonāti: ut τέτυφα, pluſquamperf. ἐτετύφειν.

De aoriſto primo.

Fit à futuro primo, ω, extremo uerſo in, α, & facta acceſſione: ut τύψω aor. ἔτυψα.

De penultima aor. primi.

Si penultima uocalis futuri fuerit, α, in, η,

mutan

mutanda, ſi, ε, addendum, ι: ut ψάλλω, fut. ψαλῶ aor. ἔψηλα. κέρω. fut. κερῶ, aor. ἔκειρα.

De aor. ſecundo.

Fit ab imperfecto ſublata poſteriori conſonanti, ſi duæ fuerint characteriſticæ thematis: ut ἔτυπτον aor. β. ἔτυπον. in uerbis quartæ cùm fuerit ξ, in futuro, γ, eſt characteriſtica huius aoriſti, cùm, σ, erit, δ: ut φράζω, futurum φράσω aor. ἔφραδον. ὀρύττω fodio, fut. ὀρύξω, aor. ſecun. ὤρυγον.

De penultima aor. ſecundi.

Penultima huius aor. ſi fuerit in themate, η, ω, αι, αυ, aut, ε, in diſſyllabis antecedente aut conſequente immutabili, aut, ι, in diſſyllabis quintæ mutatur in, α: ut λήβω, ἔλαβον. τρώγω edo, ἔτραγον. καίω, uro ἔκαον. παύω ceſſo, ἔπαον. πλέκω, ἔπλακον. τέμνω, ἔταμον. In diphthongis, ει, aut, ευ, detrahendum eſt, ε: ut λείπω relinquo ἔλιπον. φεύγω, fugio, ἔφυγον. ἀκούω, audio, ἤκοον.

De futuro ſecundo.

Fit ab aoriſto ſecundo, ον, uerſa in, ῶ, & ablato cremento: ut ἔτυπον, τυπῶ.

De præſenti paſſiuo.

Fit à themate, ω, in, μαι: ut τύπτω, τύπτομαι.

De imper

De imperfecto paſſ.

Fit à ſuo actiuo, μη, interpoſito: ut ἐτυπτον, ἐτυπτόμην.

De perfecto.

Fit à ſuo actiuo ultima ſyllaba uerſa in, μαι: hæc regula ualet ferè in uerbis quintæ & ſextæ: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. βουλεύω, conſulo, βεβούλευκα, βεβούλευμαι. In uerbis primæ & in uerbis quintæ habentibus, γκ, in præterito actiuo eſt addendum alterum, μ: τύπτω, τέτυφα, τέτυμμαι. φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. In uerbis quorum futurum habet, ξ, eſt addendum, γ: ut λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι. In cæteris addendum, σ: ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι.

De tertia plurali παρακειμένου.

Tertia perſona pluralis, ſi tertia ſingularis deſinat in, ται, purum fit addito, ν: ut κείνω, κέκειται, κέκεινται: ſi in, ται, fuerit impurum exprimetur per periphraſim participij & εἰσί: ut τύπτω, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί. Reliquas perſonas melius cognoſces

ſces ex ſubiectis exemplis, quàm prolixis præceptionibus Grammaticorum.

Exemplum primæ.

Ἑν. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. Δυ. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. Πλη. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Exemplum ſecundæ & quartæ.

Ἑν. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται. Δυ. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον. Πλη. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Exemplum tertiæ, quartæ & ſextæ.

Ἑν. πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται. Δυι. πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον. Πλη. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Exemplum quintæ.

Ἑν. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. Δυι. ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον. Πλη. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Exemplum quintæ.

Ἑν. πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται. Δυ. πεφάμμεθον

φάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον. πλη. πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

Exemplum deſinentium in, μαι, purum.

Ευ. κέκειμαι, κέκεισαι, κέκειται. Δυ. κεκείμεθον, κέκεισθον, κέκεισθον. πλη. κεκείμεθα, κέκεισθε, κέκεινται.

De pluſquam perfecto.

Fit à præterito conuerſa, μαι, in, μην, & facta acceſſione τοῦ, ε, ſi præteritum inceperit à conſonante: ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

De aoriſto primo.

Fit à ſecunda perſona duali paracimeni ablata prima conſonante &, ον, uerſa in, ην: ut τέτυφθον, aor. ἐτύφθην. ſi paracimenus deſinat in, μαι, purum, eſt auferendum, σ, à perſona duali: ut κέκειμαι, κέκεισθον, aor. ἐκείθην.

De aor ſecundo.

Fit à ſuo actiuo, ον, mutata in, ην: ut ἔτυπον, ἐτύπην.

De tribus futuris.

Primum fit à ſecunda perſona ſingulari aoriſti primi ablato cremento & addito, ομαι, ſic etiam fit ſecundum ab aor. ſecũdo: ut ἐτύφθην, ἐτύφθης, fut. α. τυφθήσομαι. ἐτύπην,

τύπτω,ἐτύπτης,fut. β. τυπήσομαι. Paulo poſt futurum fit etiam à ſecũda perſona pluſquã perfecti ablato, ε, ſi ſit ante literam præteriti repetitam & addito μαι:ut ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, Paulopoſt fut. τετύψομαι.

De media voce.

Præſens & imperfectum huius vocis ſunt omnino eadem tempora cum paſsiuis.

De præterito perfecto.

Fit à præterito actiuo mutata characteriſtica preteriti in characteriſticã aoriſti ſecundi: vt τέτυφα, præt. medium τέτυπα.

De penultima paracimeni.

Penultima huius præteriti debet eſſe, ο, ſi in themate fuerit, ε: vt λέγω, prҫter. λέλεχα præte. medium. λέλογα. αι, thematis vertitur in η: vt φαίνω, præter. medium πέφηνα. In verbis quintæ & ſextæ, vt fiat præte. medium detrahẽdũ, κ: vt ἔψαλκα, ἔψηλα. ἤκουκα, ἤκοα.

De pluſquam perfecto.

Fit eodem modo quo actiuum.

De reliquis temporibus.

Aoriſtus primus fit à ſuo actiuo addito

μεθον, τύψαιθον, τυψαίθην. Πλη. τυψαίμεθα, τύψαιθε, τύψαιντο.

Υπο. Εν. ἐὰν τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται. Δυ. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον. Πλη. τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Απα. Τύψασθαι.

Μετ. ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου. ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης. τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο. Δυ. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην. Πλη. ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Προ. Εν. τυποῦ, τυπέσθω. Δυ. τύπεσθον, τυπέσθων. Πλη. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Ευκ. Εν. τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. Δυ. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. Πλη. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.

Υπο. Εν. τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται. Δυ. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον. Πλη. τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Απα. Τυπέσθαι.

Μετ. ὁ τυπόμενος, τοῦ τυπομένου. ἡ τυπομένη, τῆς τυπομένης. τὸ τυπόμενον, τοῦ τυπομένου.

Μέλλων. α.

Ορι. Εν. τύψομαι, τύψῃ, τύψεται. Δυ τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον. Πλη. τυψόμεθα, τύψεσθε,

ψεσθε, τύψον- των.

Ευ. τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο. Δυ. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην. Πλη. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο. Ευκ.

Τύψεσθαι. Απα.

ὁ τυψόμενος, τοῦ τυψομένου. ἡ τυψομένη, τῆς τυψομένης. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου. Μετ.

Μέλλων. β.

Ευ. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται. Δυ. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον. Πλη. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται. Ορι.

Ευ. τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. Δυ. τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην. Πλη. τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο. Ευκ.

Τυπεῖσθαι. Απα.

ὁ τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. ἡ τυπουμένη, τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου. Μετ.

De temporum formatione.

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE ROMA

Præteritum imperfectum fit à themate, ω, extremo mutato in, ον, & addito cremento. Acceſſio autem quæ fit eſt duplex: ſyllabæ, cùm uerbũ incipit à conſonanti: ut τύπτω, imperf. ἔτυπτον. Temporis cùm uocalis breuis uertitur in longam, aut quæ longa erat fit lõgior: quod fit in ijs uerbis, quæ

 à uoca

diphthongus,aut poſitio duarũ conſonantium detrahenda ultima litera:ut φαίνω,appareo,fut.φανῶ.κείρω,tõdeo,fut.κερῶ. κάμνω,laboro,fut.καμῶ. Futurũ primũ uerborum quintæ flectitur,ut ſecundum futurũ.

De præterito perfecto canon generalis.

Præteritũ perfectũ fit à futuro primo extrema uocali mutata in,α,& uerſa characteriſtica futuri primi in characteriſticam præteriti,facta acceſſione temporis,aut ſyllabę & præpoſita primi uerbi conſonãte: ut τύπτω,fut.τύψω,præt.τέτυφα. Characteriſticæ παρακειμένου ſunt tres: φ,χ,κ. φ,eſt uerborum primæ:ut τύπτω,fut.τύψω, præter.τέτυφα. χ,eſt uerborũ quæ habent in fut.ξ: ut λέγω,fut.λέξω,præt.λέλεχα. κ, reliquarum coniugationum: ut πείθω,futu. πείσω. præter. πέπεικα.

Quãdo nõ eſt repetenda prima cõſonans.

ρ, duplices, duæ conſonantes niſi muta cum immutabili,nõ repetũtur: quanquam, ρ, geminatur: ut ῥίπτω, iacio, præt. ἔῤῥιφα. ψάλλω,cano,præter ἔψαλκα. σπείρω, præte. ἔσπαρκα. Quinetiam, γν, & γρ, non repetuntur: ut γνωρίζω,indico,præte.ἐγνώρικα.

γρηγορέω,

γρηγορέω, uigilo præt. ἐγρηγόρηκα. Aſpiratæ repetuntur per ſuas tenues: ut φράζω, dico præt. πέφρακα. θύω, ſacrifico præt. τέθυκα.

De penultima præteriti.

Si penultima futuri in uerbo, diſſyllabo quintæ fuerit, ε, uertitur in, α: ut σπείρω, fut. σπερῶ, præt. ἔσπαρκα.

De characteriſticis.

Hæc uerba quinq; ſumunt, η, inter duas characteriſticas, νέμω, præt. νενέμηκα. μένω, μεμένηκα. δέμω, ædifico, δεδέμηκα. τέμνω, ſcindo, τετέμηκα, etſi uſitatius eſt τέτμηκα. Quæ in, νω, deſinunt, ν, mutant in, γ; ut φαίνω, πέφαγκα. Atquę in, ννω, ινω, aut, ρνω, deſinunt præter μολύνω, inquino, ν, mutant in κ: ut κρίνω, κέκρικα. τείνω, τέτακα tendo.

De pluſquamperfecto.

Fit à perfecto, α, mutato in, ειν, & facta acceſſione τοῦ, ε, ſi præteritum inceperit à conſonāti: ut τέτυφα, pluſquamperf. ἐτετύφειν.

De aoriſto primo.

Fit à futuro primo, ω, extremo uerſo in, α, & facta acceſſione: ut τύψω aor. ἔτυψα.

De penultima aor. primi.

Si penultima uocalis futuri fuerit, α, in, η, mutan

mutanda, ſi, ε, addendum, ι: ut ψάλλω, fut. ψαλῶ aor. ἔψηλα. κέρω. fut. κερῶ, aor. ἔκειρα.

De aor. ſecundo.

Fit ab imperfecto ſublata poſteriori conſonanti, ſi duæ fuerint characteriſticæ thematis: ut ἔτυπτον aor. β. ἔτυπον. in uerbis quartæ cùm fuerit ξ, in futuro, γ, eſt characteriſtica huius aoriſti, cùm, σ, erit, δ: ut ὀρύζω, futurum ὀρύσω aor. ὤρυδον. ὀρύττω fodio, fut. ὀρύξω, aor. ſecun. ὤρυγον.

De penultima aor. ſecundi.

Penultima huius aor. ſi fuerit in themate, η, ω, αι, αυ, aut, ε, in diſſyllabis antecedente aut conſequente immutabili, aut, ει, in diſſyllabis quintæ mutatur in, α: ut λήθω, ἔλαθον. τρώγω edo, ἔτραγον. καίω, uro ἔκαον. παύω ceſſo, ἔπαον. πλέκω, ἔπλακον. τείνω, ἔτανον. In diphthongis, ει, aut, ευ, detrahendum eſt, ε: ut λείπω relinquo ἔλιπον. φεύγω, fugio, ἔφυγον. ἀκούω, audio, ἤκοον.

De futuro ſecundo.

Fit ab aoriſto ſecundo, ον, uerſa in, ῶ, & ablato cremento: ut ἔτυπον, τυπῶ.

De præſenti paßiuo.

Fit à themate, ω, in, μαι: ut τύπτω, τύπτομαι.

De imper

De imperfecto paſſ.

Fit à ſuo actiuo, μη, interpoſito: ut ἔτυπτον, ἐτυπτόμην.

De perfecto.

Fit à ſuo actiuo ultima ſyllaba uerſa in, μαι: hæc regula ualet ferè in uerbis quintæ & ſextæ: ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. βουλεύω, conſulo, βεβούλευκα, βεβούλευμαι. In uerbis primæ & in uerbis quintæ habentibus, γκ, in præterito actiuo eſt addendum alterum, μ: τύπτω, τέτυφα, τέτυμμαι. φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. In uerbis quorum futurum habet, ξ, eſt addendum, γ: ut λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι. In cæteris addendum, σ: ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι.

De tertia plurali παθητικῶν.

Tertia perſona pluralis, ſi tertia ſingularis deſinat in, ται, purum fit addito, ν: ut κείνω, κέκειται, κέκεινται: ſi in, ται, fuerit impurum exprimetur per periphraſim participij & εἰσί: ut τύπτω, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί. Reliquas perſonas melius cognoſces

ſces ex ſubiectis exemplis, quàm prolixis præceptionibus Grammaticorum.

Exemplum primæ.

Ἑν. τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται. Δυ. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον. Πλη. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Exemplum ſecundæ & quartæ.

Ἑν. λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται. Δυ. λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον. Πλη. λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Exemplum tertiæ, quartæ & ſextæ.

Ἑν. πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται. Δυι. πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον. Πλη. πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσί.

Exemplum quintæ.

Ἑν. ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται. Δυι. ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον. Πλη. ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Exemplum quintæ.

Ἑν. πέφασμαι, πέφανσαι, πέφανται. Δυ. πεφάσμεθον

τῶν, ἐτύπης, fut. β. τυπήσομαι. Paulo poſt futurum fit etiam à ſecũda perſona pluſquã perfecti ablato, ε, ſi ſit ante literam præteriti repetitam & addito μαι: ut ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, Paulopoſt fut. τετύψομαι.

De media voce.

Præſens & imperfectum huius vocis ſunt omnino eadem tempora cum paſsiuis.

De præterito perfecto.

Fit à præterito actiuo mutata characteriſtica prẹteriti in characteriſticã aoriſti ſecundi: vt τέτυφα, præt. medium τέτυπα.

De penultima paracimeni.

Penultima huius præteriti debet eſſe, ο, ſi in themate fuerit, ε: vt λέγω, prẹter. λέλεχα præte. medium. λέλογα. αι, thematis vertitur in η: vt φαίνω, præter. medium πέφηνα. In verbis quintæ & ſextæ, vt fiat præte. medium detrahẽdũ, κ: vt ἔψαλκα, ἔψηλα. ἤκασκα, ἤκοα.

De pluſquam perfecto.

Fit eodem modo quo actiuum.

De reliquis temporibus.

Aoriſtus primus fit à ſuo actiuo addito

μην: vt ἔτυψα, ἐτυψάμην. Aoris. ſecundus à ſuo actiuo, ον, in ομην: vt ἔτυπον, ἐτυπόμην. Futu. primum ab actiuo, ω, in ομαι: ut τύψω, τύψομαι. Secũdum à ſecundo: ut τυπῶ, τυποῦμαι. Hactenus de barytonis.

De verbis inflexis.

Tres ſunt coniugationes uerborum inflexorum. Prima in, εω. Secũda in, αω. Tertia in, οω: ut ποιέω, βοάω, χρυσόω. Futurũ primæ & secũdę in, ησω, deſinit. tertiæ in, οσω: ut, ποιήσω, βοήσω, χρυσόσω Diſſyllaba in, εω faciunt futurum in, ευσω: ut πλέω, πλεύσω.

Prǫſens tantùm & imperfectum horum contrahuntur: cætera tempora perinde ac ſi barytona eſſent inflectuntur.

Quomodo fiant contractiones.

Contrahuntur autem hoc modo: in uerbis primæ, εο, in, ου, εε, in ει: in uerbis ſecundæ, αου, &, αοι, in, ω. αε, & αϊ, alio modo quã per, οι, in α. οο & οε, in ου. reliquæ contractiones ferè fiunt in eoſdem fines.

Exemplum primæ.

Ενεςὼς

ποιέω, ῶ, ποιέεις, εῖς, ποιέει, εῖ. Δυ. ποιέετον, εῖτον ποιέετον,

ποιέετον, εῖτον. Πλη. ποιέομεν, οῦμεν, ποιέετε, εῖτε, ποιέουσι, οῦσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐποίεον, ουν, ἐποίεες, εις, ἐποίεε, ει. Δυ. ἐποιέετον, εῖτον, ἐποιεέτην, είτην. πλη. ἐποιέομεν, οῦμεν, ἐποιέετε, εῖτε, ἐποίεον, ουν.

Εν. ποίεε, ει, ποιεέτω, είτω. Δυ. ποιέετον, εῖτον, ποιεέτων, είτων. πλη. ποιέετε, εῖτε, ποιεέτωσαν, είτωσαν. Προστ.

Εν. ποιέοιμι, οῖμι, ποιέοις, οῖς, ποιέοι, οῖ. Δυ. ποιέοιτον, οῖτον, ποιεοίτην, οίτην. Πλη. ποιέοιμεν, οῖμεν, ποιέοιτε, οῖτε, ποιέοιεν, οῖεν. Ευκτ.

Εν. ἐὰν ποιέω, ῶ, ποιέῃς, ῇς, ποιέῃ, ῇ. Δυ. ποιέητον, ῆτον, ποιέητον, ῆτον. πλη. ποιέωμεν, ῶμεν, ποιέητε, ῆτε, ποιέωσι, ῶσι. Υποτ.

Ποιέειν, ποιεῖν. Απαρ.

ὁ ποιέων, ῶν, τοῦ ποιέοντος, οῦντος. ἡ ποιέουσα, οῦσα τῆς ποιεούσης, ούσης. τὸ ποιέον, οῦν, τοῦ ποιέοντος, οῦντος. Μετο.

Ενεστώς. Παθη.

Εν. ποιέομαι, οῦμαι, ποιέῃ, ῇ, ποιέεται, εῖται. Δυ. ποιεόμεθον, ούμεθον, ποιέεσθον, εῖσθον, ποιέεσθον, εῖσθον. πλη. ποιεόμεθα, ούμεθα, ποιέεσθε, εῖσθε, ποιέονται, οῦνται. Ορι.

Παρατατικός.

Εν. ἐποιεόμην, ούμην, ἐποιέου, οῦ, ἐποιέετο, εῖτο. Δυ.

ἐποιεόμεθον, ούμεθον, ἐποιέεσθον, εῖσθον, ἐποιεέσθην, είσθην. Πλη. ἐποιεόμεθα, ούμεθα, ἐποιέεσθε, εῖσθε, ἐποιέοντο, οῦντο.

Προσ. Εν. ποιέου, οῦ, ποιεέσθω, είσθω. Δυ. ποιέεσθον, εῖσθον, ποιεέσθων, είσθων. Πλη. ποιέεσθε, εῖσθε, ποιεέσθωσαν, είσθωσαν.

Ευκ. Εν. ποιεοίμην, οίμην, ποιέοιο, οῖο, ποιέοιτο, οῖτο. Δυ. ποιεοίμεθον, οίμεθον, ποιέοισθον, οῖσθον. ποιεοίσθην, οίσθην. Πλη. ποιεοίμεθα, οίμεθα, ποιέοισθε, οῖσθε, ποιέοιντο, οῖντο.

Υποτ. Εν. ἐὰν ποιέωμαι, ῶμαι, ποιέῃ, ῇ, ποιέηται, ῆται. Δυ. ποιεώμεθον, ώμεθον, ποιέησθον, ῆσθον ποιέησθον, ῆσθον. Πλη. ποιεώμεθα, ώμεθα, ποιέησθε, ῆσθε, ποιέωνται, ῶνται.

Απαρ. Ποιέεσθαι, εῖσθαι.

Μετο. ὁ ποιεόμενος, ούμενος, τοῦ ποιεομένου, ουμένου. ἡ ποιεομένη, ουμένη, τῆς ποιεομένης, ουμένης. τὸ ποιεόμενον, ούμενον, τοῦ ποιεομένου, ουμένου.

Exemplum ſecundæ.

Ενεσώς.

Οριʹ. Εν. Βοάω, ῶ, Βοάεις, ᾷς, Βοάει, ᾷ. Δυ. Βοάετον, ᾶτον. Βοάετον, ᾶτον. Πλη. Βοάομεν, ῶμεν, Βοάετε, ᾶτε, Βοάουσι, ῶσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐΒόαον, ων, ἐΒόαες, ας, ἐΒόαε, α. Δυ. ἐΒοάετον,

τον, ᾶτον, ἐβοαέτην, άτην. Πλη. ἐβοάομεν, ῶμεν, ἐβοάετε, ᾶτε, ἐβόαον, ων.

Εν. βόαε, α, βοαέτω, άτω Δυ. βοάετον, ᾶτον, βοαέτων, άτων. Πλη. βοάετε, ᾶτε, βοαέτωσαν, άτωσαν. Προστ.

Εν. βοάοιμι, ῶμι, βοάοις, ῶς, βοάοι, ῶ. Δυ. βοάοιτον, ῶτον, βοαοίτην, ώτην. Πλη. βοάοιμεν, ῶμεν, βοάοιτε, ῶτε, βοάοιεν, ῶεν. Ευκτ.

Εν. ἐὰν βοάω, ῶ, βοάῃς, ᾶς, βοάῃ, ᾶ. Δυ. βοάητον, ᾶτον, βοάητον, ᾶτον. Πλη. βοάωμεν, ῶμεν, βοάητε, ᾶτε, βοάωσι, ῶσι. Υποτ.

βοάειν, ᾶν. Απαρ.

ὁ βοάων, ῶν, τοῦ βοάοντος, ῶντος. ἡ βοάουσα, ῶσα, τῆς βοαούσης, ώσης. τὸ βοάον, ῶν, τοῦ βοάοντος, ῶντος. Μετο.

Ενεστώς.

Εν. βοάομαι, ῶμαι, βοάῃ, ᾶ, βοάεται, ᾶται. Δυ. βοαόμεθον, ώμεθον, βοάεσθον, ᾶσθον, βοάεσθον, ᾶσθον. Πλη. βοαόμεθα, ώμεθα, βοάεσθε, ᾶσθε, βοάονται, ῶνται. Ορι.

Παρατατικός.

Εν. ἐβοαόμην, ώμην, ἐβοάου, ῶ, ἐβοάετο, ᾶτο. Δυ. ἐβοαόμεθον, ώμεθον, ἐβοάεσθον, ᾶσθον, ἐβοαέσθην, άσθην. Πλη. ἐβοαόμεθα, ώμεθα, ἐβοάεσθε, ᾶσθε, ἐβοάοντο, ῶντο.

Εν. βοάου, ῶ, βοαέσθω, άσθω. Δυ. βοάεσθον, ᾶσθον, βοαέσθων, άσθων. Πλη. βοάεσθε, ᾶσθε Προστ.

Βοαέσθωσαν, άσθωσαν.

Συν. Εν. Βοαοίμην, ῷμην, Βοάοιο, ῷο, Βοάοιτο, ῷτο. Δυ. Βοαοίμεθον, ώμεθον, Βοάοισθον, ῷσθον, Βοαοίσθην, ώσθην. Πλη. Βοαοίμεθα, ώμεθα, Βοαοίσθε, ῷσθε, Βοάοιντο, ῷντο.

Υποτ. Εν. ἐαν Βοάωμαι, ῶμαι, Βοάῃ, ᾷ, Βοάηται, ᾶται. Δυ. Βοαώμεθον, ώμεθον, Βοάησθον, ᾶσθον, Βοάησθον, ᾶσθον. Πλη. Βοαώμεθα, ώμεθα, Βοάησθε, ᾶσθε, Βοάωνται, ῶνται.

Απαρ. Βοάεσθαι, ᾶσθαι.

Μετο. ὁ Βοαόμενος, ώμενος, τοῦ Βοαομένου, ωμένου. ἡ Βοαομένη, ωμένη, τῆς Βοαομένης, ωμένης. τὸ Βοαόμενον, ώμενον, τοῦ Βοαομένου, ωμένου.

Exemplum tertiæ.

Ενεστώς.

Οριστ. Εν. χρυσόω, ῶ. χρυσόεις, οῖς, χρυσόει, οῖ. Δυ. χρυσόετον, οῦτον, χρυσόετον, οῦτον. Πλη. χρυσόομεν, οῦμεν, χρυσόετε, οῦτε, χρυσόουσι, οῦσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐχρύσοον, ουν, ἐχρύσοες, ους, ἐχρύσοε, ου. Δυ. ἐχρυσόετον, οῦτον, ἐχρυσοέτην, ούτην. Πλη. ἐχρυσόομεν, οῦμεν, ἐχρυσόετε, οῦτε, ἐχρύσοον, ουν.

Προστ. Εν. χρύσοε, ου, χρυσοέτω, ούτω. Δυ. χρυσόετον, οῦτον, χρυσοέτων, ούτων. Πλη. χρυσόετε, οῦτε, χρυσοέτωσαν, ούτωσαν.

Εν. χρυσόοιμι, οῖμι, χρυσόοις, οῖς, χρυσόοι, οῖ. Δυ. χρυσόοιτον, οῖτον, χρυσοοίτην, οίτην. Πλη. χρυσόοιμεν, οῖμεν, χρυσόοιτε, οῖτε, χρυσόοιεν, οῖεν. Ευκτ.

Εν. ἐὰν χρυσόω, ῶ, χρυσόῃς, οῖς, χρυσόῃ, οῖ. Δυ. χρυσόητον, ῶτον, χρυσόητον, ῶτον. Πλη. χρυσόωμεν, ῶμεν, χρυσόητε, ῶτε, χρυσόωσι, ῶσι. Υποτ.

χρυσόειν, οῦν. Απαρ.

ὁ χρυσόων, ῶν, τοῦ χρυσόοντος, οῦντος. ἡ χρυσόουσα, οῦσα, τῆς χρυσοούσης, ούσης. τὸ χρυσόον, οῦν, τοῦ χρυσόοντος, οῦντος. Μετο.

Ενεστὼς. Παθ.

Εν. χρυσόομαι, οῦμαι, χρυσόῃ, οῖ, χρυσόεται, οῦται. Δυ. χρυσοόμεθον, ούμεθον, χρυσόεσθον, οῦσθον. Πλη. χρυσοόμεθα, ούμεθα, χρυσόεσθε, οῦσθε, χρυσόονται, οῦνται. Ορι.

Παρατατικός.

Εν. ἐχρυσοόμην, ούμην, ἐχρυσόου, οῦ, ἐχρυσόετο, οῦτο. Δυ. ἐχρυσοόμεθον, ούμεθον, ἐχρυσόεσθον, οῦσθον, ἐχρυσοέσθην, ούσθην. Πλη. ἐχρυσοόμεθα, ούμεθα, ἐχρυσόεσθε, οῦσθε, ἐχρυσόοντο, οῦντο.

Εν. χρυσόου, οῦ, χρυσοέσθω, ούσθω. Δυ. χρυσόεσθον, οῦσθον, χρυσοέσθων, ούσθων. Πλη. χρυσόεσθε, οῦσθε, χρυσοέσθωσαν, ούσθωσαν. Προστ.

Εν. χρυσοοίμην, οίμην, χρυσόοιο, οῖο, χρυσόοιτο, οῖτο. Δυ. χρυσοοίμεθον, οίμεθον, χρυσόοισθον, Ευκτ.

 οῖσθον,

οἴσθου, χρυσοίσθην, οίσθην. πλη. χρυσοίμεθα, οίμεθα, χρυσοίσθε, οἴσθε, χρυσόοιντο, οἶντο.

ὑποτ. Εν. ἐὰν χρυσόωμαι, ῶμαι, χρυσόῃ, οῖ, χρυσόηται, ῶται. Δυ. χρυσώμεθον, ώμεθον, χρυσόησθον, ῶσθον, χρυσόησθον, ῶσθον. πλη. χρυσόωμεθα, ώμεθα, χρυσόησθε, ῶσθε, χρυσόωνται, χρυσῶνται.

ἀπαρ. χρυσόεσθαι, οῦσθαι.

μετο. ὁ χρυσόμενος, ούμενος. ἡ χρυσομένη, ουμένη. τὸ χρυσόμενον, ούμενον.

De verbis in μι exeuntibus,

Quatuor ſunt coniugationes uerborum in μι deſinentium : quarum tres priores fiunt à tribus uerborum inflexorum coniugationibus, ω, mutato in μι. penultima uocali ſi fuerit α, aut, ε, in, η, ſi, ο, in, ω, mutata propoſito. ι. & repetita prima cõſonãte, in eaq; repetenda ijſdem ſeruatis regulis, quas in paracimeno barytonorum ſcripſimus : ut à θέω, fit τίθημι: à στάω, ἵστημι : à δόω, δίδωμι. Futurum harum coniugationum eſt idẽ quod uerbi inflexi à quo deducũtur: ut τίθημι futurum θήσω. Inde reliqua tẽpora, ut in barytonis, ducenda & inflectenda.

Verba quartæ coniugationis fiunt à uerbis ſextæ barytonis, ω, mutato in μι : ut à

ζεύγνύω

ζωννύω, ζώννυμι. In uerbis quartæ ſic formabis Futurum, ſi thema ſit diſſyllabum idem futurum erit quod ſimplicis: ut δύμι, à δύω fut. δύσω. Si hyperdiſsyllabū, ſic efficies: ex barytoni themate detrahito, ω, & conſonantē repetitā, aut ſi ſint duæ diuerſæ poſteriorē tantū: ut ζώννυμι, ζωννύω, erit thema ζώννω. unde ζώσω, fut. & quæ ſequūtur tempora regulas ſequuntur, ut in barytonis: ſic πετάννυμι πεταννύω, πετάω, futu. πετάσω. & quæ ſequuntur tempora. Excipe ὀμνύω & ὄμνυμι iuro. μ. ὀμόσω & ὀμοῦμαι. π. ὄμοκα & Atticè ὀμώμοκα. σβεννύω. μ. σβέσω & σβέσομαι. π. ἔσβεκα. ἀ. β. ἔσβην. Verba in μι præter præſens & imperfectum habent Aoriſtum ſecūdum actiuæ & mediæ uocis, qui aliter atq; in barytonis inflectuntur: fit autem ab imperfecto ſublato, ι, & litera, quę primo repetitur: ut à τίθημι. Imperfectum ἐτίθην, Aoriſtus ſecundus ἔθην.

Exemplum primæ.

Ενεστώς.

Εν. τίθημι, τίθης, τίθησι. Δυ. τίθετον, τίθετον. ορι.

Πλη. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Δυ. ἐτίθετον, ἐτιθέτην. Πλη. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

προσ. Εν. τίθετι, τιθέτω. Δυ. τίθετον, τιθέτων. Πλη. τίθετε, τιθέτωσαν.

ευκ. Εν. τιθείην, τιθείης, τιθείη. Δυ. τιθείητον, τιθειήτην. Πλη. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

υποτ. Εν. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. Δυ. τιθῆτον, τιθῆτον. Πλη. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Απαρ. Τιθέναι.

Μετο. ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἔθην, ἔθης, ἔθη. Δυ. ἔθετον, ἐθέτην. Πλη. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Προσ. Εν. θές, θέτω. Δυ. θέτον, θέτων. Πλη. θέτε, θέτωσαν.

Ευκ. Εν. θείην, θείης, θείη. Δυ. θείητον, θειήτην. Πλη. θείημεν, θείητε, θείησαν, καὶ θεῖεν.

Υποτ. Εν. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Δυ. θῆτον, θῆτον. Πλη. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Απαρ. Θεῖναι.

Μετο. ὁ θεὶς, τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης. τὸ θὲν, τοῦ θέντος.

Ενεστὼς παθη.

Ορι. Εν. τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται. Δυ. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πλη. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

τίθενται. Παρατατικός.

Εν. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο. Δυ. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πλη. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Εν. τίθεσο, τιθέσθω. Δυ. τίθεσθον, τιθέσθων. Πλη. τίθεσθε, τιθέσθωσαν. Προστ.

Εν. τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο. Δυ. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην. Πλη. τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο. Ευκτ.

Εν. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται. Δυ. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον. Πλη. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται. Υποτ.

Τίθεσθαι. Απαρ.

ὁ τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου. Μετο.

Ἀόριστος. β.

Εν. ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο. Δυ. ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην. Πλη. ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο. Ορι.

Εν. θέσο, θέσθω. Δυ. θέσθον, θέσθων. Πλη. θέσθε, θέσθωσαν. Προστ.

Εν. θείμην, θεῖο, θεῖτο. Δυ. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην. Πλη. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο. Ευκτ.

Εν. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται. Δυ. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον. Πλη. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται. Υποτ.

Θέσθαι. Απαρ.

ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ Μετο.

θεμε-

θεμένου, τ̃ θεμένε.

Exemplum ſecundæ.

Ἐνεςῶς.

ὁρι. Ἑν. ἵςημι, ἵςης, ἵςησι. Δυ. ἵςατον, ἵςατον. Πλη. ἵςαμεν, ἵςατε, ἱςᾶσι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἵςην, ἵςης, ἵςη. Δυ. ἵςατον, ἱςάτην. Πλη. ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

προσ. Ἑν. ἵςαθι, ἱςάτω. Δυ. ἵςατον, ἱςάτων. Πλη. ἵςατε, ἱςάτωσαν.

συν. Ἑν. ἱςαίην, ἱςαίης, ἱςαίη. Δυ. ἱςαίητον, ἱςαιήτην. Πλη. ἱςαίημεν, ἱςαίητε, ἱςαίησαν.

ὑπο. Ἑν. ἐὰν ἱςῶ, ἱςᾶς, ἱςᾶ. Δυ. ἱςᾶτον, ἱςᾶτον. Πλη. ἱςῶμεν, ἱςᾶτε, ἱςῶσι.

Ἀπαρ. ἱςάναι.

μετο. ὁ ἱςὰς, τοῦ ἱςάντος. ἡ ἱςᾶσα, τῆς ἱςάσης. τὸ ἱςὰν, τοῦ ἱςάντος.

Ἀόριςος. β.

ὁριστ. Ἑν. ἔςην, ἔςης, ἔςη. Δυ. ἔςητον, ἐςήτην. Πλη. ἔςημεν, ἔςητε, ἔςησαν.

προσ. Ἑν. ςῆθι, ςήτω. Δυ. ςῆτον, ςήτων. Πλη. ςῆτε, ςήτωσαν.

συν. Ἑν. ςαίην, ςαίης, ςαίη. Δυ. ςαίητον, ςαιήτην. Πλη. ςαίημεν, ςαίητε, ςαίησαν.

ὑπο. Ἑν. ἐὰν ςῶ, ςῇς, ςῇ. Δυ. ςῆτον, ςῆτον. Πλη. ςῶμεν ςῆτε, ςῶσι.

στῆναι. Απαρ.

ὁ στὰς, τοῦ στάντος. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στάν, τοῦ στάντος. Μετ.

'Ενεστώς.

Εν. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. Δυ. ἱστάμεθον, ἵστασθον ἵστασθον. Πλη. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται. Ορι.

Παρατατικός.

Εν. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο. Δυ. ἱστάμεθον, ἱστάσθον, ἱστάσθην. Πλη. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Εν. ἵστασο, ἱστάσθω. Δυ. ἵστασθον, ἱστάσθων. Πλη. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν. Προστ.

Εν. ἱσταίμην, ἵσταιο, ἵσταιτο. Δυ. ἱσταίμεθον, ἱσταίσθον, ἱσταίσθην. Πλη. ἱσταίμεθα, ἵσταισθε, ἵσταιντο. Ευκτ.

Εν. ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται. Δυ. ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πλη. ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται. Υποτ.

ἵστασθαι. Απαρ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου. Μετ.

Secundus Aoriſtus medius ἐστάμην, ἔστασο, ritè & formatur & mouetur: ſed in hoc uerbo non eſt in uſu. reliqua omnia ſe habēt ut in grauitonis.

Exemplum tertiæ.

Ενεστώς.

Εν. δίδωμι, δίδως, δίδωσι. Δυ. δίδοτον, δίδοτον. Ορι.

δόντων. Πλη. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, καὶ διδόασι.

Παρατατικός.

Εν. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. Δυ. ἐδίδοτον, ἐδιδότην. Πλη. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Προστ. Εν. δίδοθι, διδότω. Δυ. δίδοτον. διδότων. Πλη. δίδοτε, διδότωσαν.

Ευκτ. Εν. διδοίην, διδοίης, διδοίη. Δυ. διδοίητον, διδοιήτην. Πλη. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Υποτ. Εν. ἐὰν διδῶ, διδῶς, διδῷ. Δυ. διδῶτον, διδῶτον. Πλη. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Απαρ. Διδόναι.

Μετ. ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα, τῆς διδούσης. τὸ διδόν, τοῦ διδόντος.

Αόριστος. β.

Ορι. Εν. ἔδων, ἔδως, ἔδω. Δυ. ἔδοτον, ἐδότην. Πλη. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Προστ. Εν. δὸς, δότω. Δυ. δότον, δότων. Πλη. δότε, δότωσαν.

Ευκτ. Εν. δοίην, δοίης, δοίη. Δυ. δοίητον, δοιήτην. Πλη. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν.

Υποτ. Εν. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. Δυ. δῶτον, δῶτον. Πλη. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Απαρ. Δοῦναι.

Μετ. ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Ενεστώς.

Ἐνεςῶς.

Ἑν. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. Δυ. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον. Πλη. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται. Ὁρι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο. Δυ. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην. Πλη. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Ἑν. δίδοσο, διδόσθω. Δυ. δίδοσθον, διδόσθων. Πλη. δίδοσθε, διδόσθωσαν. Προστ.

Ἑν. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Δυ. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. Πλη. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Εὐκτ.

Ἑν. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. Δυ. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον. Πλη. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Ὑποτ.

Δίδοσθαι. Ἀπαρ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη, τῆς διδομένης. τὸ διδόμενον, τοῦ διδομένου.

Ἀοριστος. β. μέσος.

Ἑν. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο. Δυ. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην. Πλη. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Ἑν. δόσο, δόσθω. Δυ. δόσθον, δόσθων. πλη. δόσθε δόσθωσαν. Προστ.

Ἑν. δοίμην, δοῖο, δοῖτο. Δυ. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην. πλη. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο. Εὐκτ.

Ἑν. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται. Δυ. δώμεθον, δῶσθον δῶσθον. Ὑποτ.

λύοιντο. πλη. λυώμεθα, λύεσθε, λύωνται.

Απαρ. λύεσθαι.

Μετο. ὁ λυόμενος, τοῦ λυομένου. ἡ λυομένη, τῆς λυομένης. τὸ λυόμενον, τοῦ λυομένου.

Exemplum quartæ.

Ενεςῶς.

Ορι. Εν. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δυ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. πλη. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, καὶ ζευγνύουσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυ. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. πλη. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Προσ. Εν. ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυ. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. πλη. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν. Optatiuo modo & ſubiunctiuo caret, quia nulla eſt uox grauitona contrahenda unde ſupplere queas, ut ſupplebas in aliis cōiugationibus.

Απαρ. ζευγνύναι.

Μετο. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Ενεςῶς.

Ορι. Εν. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. Δυ. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον. πλη. ζευγνύ-

ζώννύμεθα, ζώννυσθε, ζώννυνται.

Παρατατικός.

Εν. ἐζωννύμην, ἐζώννυσο, ἐζώννυτο. Δυ. ἐζωννύμεθον, ἐζώννυσθον, ἐζωννύσθην. Πλη. ἐζωννύμεθα, ἐζώννυσθε, ἐζώννυντο.

Εν. ζώννυσο, ζωννύσθω. Δυ. ζώννυσθον, ζωννύσθων. Πλη. ζώννυσθε, ζωννύσθωσαν. Caret optatiuo & ſubiunctiuo, cur ita, vide in voce actiua. Προσ.

ζώννυσθαι. Απαρ.

ὁ ζωννύμενος, τοῦ ζωννυμένου. ἡ ζωννυμένη, τῆς ζωννυμένης. τὸ ζωννύμενον, τοῦ ζωννυμένου. Μετο.

Verbum εἰμί.

Ενεστώς. Ορι.

Εν. εἰμί, εἶς, uel, εἶ, ἐστί. Δυ. ἐστόν, ἐστόν. Πλη. ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί.

Υπερ. ἤμην. ἦσο, ἦτο, &c.

Εν. ἦν, ἦς, ἦν. Δυ. ἦτον, ἤτην. Πλη. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. Παρα.

Εν. ἴσθι, uel ἔσο, ἔστω. Δυ. ἔστον, ἔστων. Πλη. ἔστε, ἔστωσαν. Προσ.

Εν. εἴην, εἴης, εἴη. Δυ. εἴητον, εἰήτην. Πλη: εἴημεν, εἴητε. εἴησαν, aut εἶεν. Ευκ.

Εν: ἐὰν, ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυ. ἦτον, ἦτον. Πλη. ὦμεν, ἦτε, ὦσι: Υπο.

Ε εἶναι:

εἶναι.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Futurum medium.

ἔσομαι. ut τύψομαι. omnes ferè præpoſitiones iunguntur cum hoc uerbo: ἔξειμι, ex eo. ἔνειμι, inſum. εἴσειμι, ingredior. πρόειμι, præſum. πρόσειμι, accedo. σύνειμι, ſimuluerſor. ἄπειμι, abſum. δίειμι, tranſeo. ἔπειμι, inſum. μέτειμι, particeps ſum. πάρειμι, adſum. περίειμι, ſuperſtes ſum.

De verbis Anomalis.

Tam uaria ſunt & multa uerba anomala propoſita à Grammaticis, ut non poſſint certa ratione doceri: nos tamen hac methodo explicabimus, ut facilius pcipi poſſint.

Verba quæ non continentur regulis uerborum, aut ſunt deficientia, aut redundantia, aut anomala.

De deficientibus.

Verba deficiētia, ſunt quæ nō inflectūtur ultra parataticum: qualia ſunt finita in, βω, prçcedēte, ε, aut in, ζω, ζνω, ςω, αθω, εθω, υθω, λδω, νδω: ut φέρβω, ὀψείω, φαείνω, ἀγγύω, κιάθω, τελέθω, μινύθω, ἔλδω, κυλίνδω, adde his ἐρέχθω. σπένδω habet fut. σπείσω. item uerba

uerba finita in, ω, præcedētibus duabus cō‑ſonantibus, quarum una ſit liquida: ut μέμβλω: δάκνω tamen facit futurum δήξω & α.β. ἔδακον. Verba etiam quintæ cōiugationis, quæ habent primam ſyllabam ex reduplicatione deſinentem in liquidam: ut μαρμαίρω.

Item finita in, ανω, ultra paratatică non poſſunt inflecti iuxta regulam: cętera tamē tempora formant perinde ac ſi thema eſſet in, εω: ut ἁμαρτάνω.μ. ἁμαρτήσω. π. ἡμάρτηκα.α.β. ἥμαρτον, quaſi thema eſſet ἁμαρτέω. Eodem modo μανθάνω, ſed auferēdum eſt, ν, quaſi thema ſit μαθέω. hæc tamen excipiūtur ἁνδάνω, λαμβάνω, & λανθάνω: quæ formant cætera tempora perinde ac ſi themata eſſent ἅδω, λήβω, & λήθω, & λαγχάνω. μ. κληρώσομαι. π. λέλογχα, aut εἴληχα. α. β. ἔλαχον. & πυνθάνομαι. μ. πεύσομαι. α. β. ἐπυθόμην. & τυγχάνω. μ. τεύξομαι. π. τετύχηκα. α. β. ἔτυχον. φθάνω μ. φθάσω. α. β. ἔφθην, unde ὁ φθὰς, τοῦ φθάντος.

Item quæ deſinunt in, σκω, non progrediuntur ultra paratatīcum: formant tamen reliqua tempora ac ſi thema deſineret in, ω, purum: ut γηράσκω. μ. γηράσω, ac ſi thema senesco

eſſet γηράω. Sed ex ijs quæ habent reduplicationē amittūt primā ſyllabā in cęteris tēporibus: ut τιτρώσκω. μ. τρώσω. Excipiuntur hæc Αλίσκω. μ. ἁλώσω. α. β. ἧλων. ut ἔδων. Απαφίσκω α. β. ἤπαφον. Βόσκω. μ. βοσκήσω. Γινώσκω, aut γιγνώσκω. μ. γνώσομαι. π. ἔγνωκα. α. α. ἔγνωσα. α. β. ἔγνων, ut ἔδων. Διδάσκω. μ. διδάξω & διδασκήσω. Διδράσκω. μ. δράσω. α. α. ἔδρα. opt. δραίην. infi. δρᾶναι. part. ὁ δράς, τοῦ δράντος. Ευρίσκω. μ. εὑρήσω. π. εὕρηκα. α. β. εὗρον α. α. εὑρέθην. Θνήσκω. μ. θανοῦμαι. π. τέθνηκα. α. β. ἔθανον. μ. μ. τεθνήξομαι. π. μ. τέθναα, unde opta. τεθναίην. Infi. τεθνᾶναι, & part. ὁ τεθνεώς. Στερίσκω. μ. στερήσω. Χάσκω. μ. χανοῦμαι. π. μ. κέχηνα. α. β. ἔχανον.

(Margin: Vulnero. Capio. Decipio Paſco. Cognoſco. Doceo. Fugio. Inuenio Morior Priuo. Hio.)

De abundantibus.

Hæc uerba uocantur abundātia, quia habent multa pręſentia, aut futura, aut alia tēpora.

Pereo. Απολλύω, aut ἀπόλλυμι, aut ἀπολέω, aut ἀπόλλω. μ. ἀπολέσω, aut ἀπολῶ. π. ἀπώλεκα, aut ἀπολώλεκα. π. μ. ἀπώλα, & ἀπόλωλα. α. β. μ. ἀπολόμην.

Iacio. Βάλλω. μ. βαλῶ & βαλλήσω, apud Ariſtopha.

pha.π.βέβληκα.α.β.ἔβαλον.

Γίνομαι aut γίγνομαι.π.π.γεγένημαι.π.μ. Sū, Fio.
γέγονα.α.α.ἐγενησάμην.α.β.ἐγενόμην.μ.α.γε
νήσομαι.

Δαΐζω.μ.δαΐσω, & δαΐξω. Diuido.

Δαίω.μ.δαήσω.π.π.δεδάημαι & δέδασ- Scio.
μαι,α.β.ἐδάην.μ.π.δέδηα.

Δέδω.μ.δείσω.π.μ.δέδοικα & δέδια: un Timeo.
de δέδιθι pro δέδιε, & δέδιμεν pro δέ-
δίαμεν.

Δοκέω.μ.δοκήσω & δόξω. Video.

Δύναμαι.μ.δυνήσομαι.α.α.ἐδυνήθην & Poſſum
ἐδυνάσθην.

Εἰδέω.μ.εἰδήσω & εἴσω.π.μ.οἶδα.ὑπ.ᾔδειν. Scio.
in opta.εἰδείην & α.β. ἴδον.

Ἐλάω aut ἐλαύνω.μ.ἐλάσω. Impello

Ἔρχομαι.μ.ἐλεύσομαι.α.β.ἤλυθον & ἦλθον. Venio.
π.μ.ἤλυθα & ἐλήλυθα.

Ἔχω.μ. ἕξω aut σχήσω.π. ἦχα & ἔσχηκα.α. Habeo.
β.ἔσχον.imper. σχές.α.α. ἤχθην: unde ἀνεχ-
θέντες & ἐσχέθην.

Ζάω, ζάεις ζῇς, ζάει ζῇ.π.ἔζων aut ἔζην, ἔζης. Viuo.
Infi.ζῆν.

Κάμνω & κάμω.μ. καμῶ. π. κέκμηκα.α. β. Laboro
ἔκαμον.

Κρεμάζω aut κρεμάω aut κρέμαμαι.μ.κρεμά- ſuſpēdo
(σω.

Κτάνω.

θέμενον, τοῦ θεμένου.

Exemplum ſecundæ.

Ἐνεστώς.

ὁρι. Εν. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυ. ἵστατον, ἵστατον. Πλη. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι.

Παρατατικός.

Εν. ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυ. ἵστατον, ἱστάτην. Πλη. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

προστ. Εν. ἵσταθι, ἱστάτω. Δυ. ἵστατον, ἱστάτων. Πλη. ἵστατε, ἱστάτωσαν.

ευκτ. Εν. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. Δυ. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πλη. ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

υποτ. Εν. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Δυ. ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πλη. ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

απαρ. ἱστάναι.

μετο. ὁ ἱστάς, τοῦ ἱστάντος. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστάν, τοῦ ἱστάντος.

Ἀόριστος β.

ὁριστ. Εν. ἔστην, ἔστης, ἔστη. Δυ. ἔστητον, ἐστήτην. Πλη. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

προστ. Εν. στῆθι, στήτω. Δυ. στῆτον, στήτων. Πλη. στῆτε, στήτωσαν.

ευκτ. Εν. σταίην, σταίης, σταίη. Δυ. σταίητον, σταιήτην. Πλη. σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

υποτ. Εν. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. Δυ. στῆτον, στῆτον. Πλη. στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

στῆναι.

σῆναι. Απαρ.

ὁ στάς, τοῦ στάντος. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στάν, τοῦ Μετ.
στάντος.

Ἐνεστώς.

Ἑν. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. Δυ. ἱστάμεθον, ἵστασθον Ορι.
ἵστασθον. Πλη. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Ἑν. ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο. Δυ. ἱστάμεθον, ἱστάσθον,
ἱστάσθην. Πλη. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο.

Ἑν. ἵστασο, ἱστάσθω. Δυ. ἵστασθον, ἱστάσθων. Πλη. Προστ.
ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

Ἑν. ἱσταίμην, ἵσταιο, ἵσταιτο. Δυ. ἱσταίμεθον, ἱσταί- Ευκτ.
σθον, ἱσταίσθην. Πλη. ἱσταίμεθα, ἵσταισθε, ἵσταιντο.

Ἑν. ἐὰν ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται. Δυ. ἱστώμεθον, ἱστᾶ- Υποτ.
σθον, ἱστᾶσθον. Πλη. ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

ἵστασθαι. Απαρ.

ὁ ἱστάμενος, τοῦ ἱσταμένου, ἡ ἱσταμένη, τῆς ἱσταμένης Μετ.
τὸ ἱστάμενον, τοῦ ἱσταμένου.

Secundus Aoriſtus medius ἐστάμην, ἔστασο, ritè & formatur & mouetur: ſed in hoc uerbo non eſt in uſu. reliqua omnia ſe habēt ut in grauitonis.

Exemplum tertiæ.

Ἐνεστώς.

Ἑν. δίδωμι, δίδως, δίδωσι. Δυ. δίδοτον, δί- Ορι. do
δοτον.

δότων. Πλη. δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, καὶ διδόασι.

Παρατατικός.

Εν. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω. Δυ. ἐδίδοτον, ἐδιδότην. Πλη. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

Προστ. Εν. δίδοθι, διδότω. Δυ. δίδοτον, διδότων. Πλη. δίδοτε, διδότωσαν.

Ευκτ. Εν. διδοίην, διδοίης, διδοίη. Δυ. διδοίητον, διδοιήτην. Πλη. διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Υποτ. Εν. ἐὰν διδῶ, διδῷς, διδῷ. Δυ. διδῶτον, διδῶτον. Πλη. διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Απαρ. Διδόναι.

Μετ. ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα, τῆς διδούσης. τὸ διδόν, τοῦ διδόντος.

Αόριστος Β.

Ορι. Εν. ἔδων, ἔδως, ἔδω. Δυ. ἔδοτον, ἐδότην. Πλη. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Προστ. Εν. δὸς, δότω. Δυ. δότον, δότων. Πλη. δότε, δότωσαν.

Ευκτ. Εν. δοίην, δοίης, δοίη. Δυ. δοίητον, δοιήτην. Πλη. δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν.

Υποτ. Εν. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. Δυ. δῶτον, δῶτον. Πλη. δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Απαρ. Δοῦναι.

Μετ. ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Ενεστώς.

Ἐνεςῶς.

Ἑν. δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. Δυ. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον. Πλη. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται. Ὁρι.

Παρατατικός.

Ἑν. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, ἐδίδοτο. Δυ. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην. Πλη. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Ἑν. δίδοσο, διδόσθω. Δυ. δίδοσθον, διδόσθων. Πλη. δίδοσθε, διδόσθωσαν. Προσ.

Ἑν. διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Δυ. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. Πλη. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο. Εὐκ.

Ἑν. ἐὰν διδῶμαι, διδῷ, διδῶται. Δυ. διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον. Πλη. διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται. Ὑποτ.

Δίδοσθαι. Ἀπαρ.

ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη, τῆς διδομένης. τὸ διδόμενον, τοῦ διδομένου.

Ἀόριστος. β. μέσος.

Ἑν. ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο. Δυ. ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην. Πλη. ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

Ἑν. δόσο, δόσθω. Δυ. δόσθον, δόσθων. Πλη. δόσθε, δόσθωσαν. Προσ.

Ἑν. δοίμην, δοῖο, δοῖτο. Δυ. δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην. Πλη. δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο. Εὐκ.

Ἑν. ἐὰν δῶμαι, δῷ, δῶται. Δυ. δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον. Ὑποτ.

διδόσθον. πλη. διδώμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Απαρ. Δόσθαι.

Μετ. ὁ δόμενος, τοῦ δομένου. ἡ δομένη, τῆς δομένης. τὸ δόμενον, τοῦ δομένου.

Exemplum quartæ.

Ἐνεστώς.

Ορι. Εν. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι. Δυ. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. πλη. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, καὶ ζευγνύουσι.

Παρατατικός.

Εν. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυ. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. πλη. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Προσ. Εν. ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυ. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. πλη. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν. Optatiuo modo & ſubiunctiuo caret, quia nulla eſt uox grauitona contrahenda unde ſupplere queas, ut ſupplebas in aliјs cõiugationibus.

Απαρ. ζευγνύναι.

Μετ. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Ἐνεστώς.

Ορι. Εν. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. Δυ. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον. πλη. ζευγνύ-

ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Παρατατικός.

Ἑν. ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο. Δυ. ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην. Πλη. ἐζευγνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Ἑν. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. Δυ. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων. Πλη. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν. Caret optatiuo & ſubiunctiuo, cur ita, vide in voce actiua. προστ.

ζεύγνυσθαι. ἀπαρ.

ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. μετο.

Verbum εἰμί.

Ἐνεστώς.

Ἑν. εἰμί, εἷς, uel, εἶ, ἐστί. Δυ. ἐστόν, ἐστόν. Πλη. ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί. ὁρι.

Ὑπερ. ἤμην, ἦσο, ἦτο, &c.

Ἑν. ἦν, ἦς, ἦν. Δυ. ἦτον, ἤτην. Πλη. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. παρα.

Ἑν. ἴσθι, uel ἔσο, ἔστω. Δυ. ἔστον, ἔστων. Πλη. ἔστε, ἔστωσαν. προστ.

Ἑν. εἴην, εἴης, εἴη. Δυ. εἴητον, εἰήτην. Πλη. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, aut εἶεν. ευκτ.

Ἑν. ἐὰν ὦ, ἦς, ἦ. Δυ. ἦτον, ἦτον. Πλη. ὦμεν, ἦτε, ὦσι. υποτ.

Ε εἶναι.

εἶναι.

ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, ἡ οὖσα, τῆς οὔσης. τὸ ὄν, τοῦ ὄντος.

Futurum medium.

ἔσομαι. ut τύψομαι. omnes ferè præpoſitiones iunguntur cum hoc uerbo: ἔξειμι, ex eo. ἔνειμι, inſum. εἴσειμι, ingredior. πρόειμι, præſum. πρόσειμι, accedo. σύνειμι, ſimuluerſor. ἄπειμι, abſum. δίειμι, tranſeo. ἔπειμι, inſum. μέτειμι, particeps ſum. πάρειμι, adſum. περίειμι, ſuperſtes ſum.

De verbis Anomalis.

Tam uaria ſunt & multa uerba anomala propoſita à Grammaticis, ut non poſſint certa ratione doceri: nos tamen hac metho do explicabimus, ut facilius pcipi poſſint.

Verba quæ non continentur regulis uerborum, aut ſunt deficientia, aut redundantia, aut anomala.

De deficientibus.

Verba deficiētia, ſunt quæ nō inflectūtur ultra paratatticum: qualia ſunt finita in, βω, pręcedēte, ε, aut in, δω, δνω, γω, αθω, εθω, υθω, λδω, νδω: ut φέρβω, ὀψείω, φαείνω, ἀγγύω, κιάθω, τελέθω, μινύθω, ἔλδω, κυλίνδω, adde his ἐρέχθω. σπένδω habet fut. σπείσω. item uerba

uerba finita in, ω, præcedētibus duabus cōſonantibus, quarum una ſit liquida: ut μέμβλω: δάκνω tamen facit futurum δήξω & α.β. ἔδακον. Verba etiam quintæ cōiugationis, quæ habent primam ſyllabam ex reduplicatione deſinentem in liquidam: ut μαρμαίρω.

Item finita in, άνω, ultra paratatică non poſſunt inflecti iuxta regulam: cętera tamē tempora formant perinde ac ſi thema eſſet in, έω: ut ἁμαρτάνω. μ. ἁμαρτήσω. π. ἡμάρτηκα. α. β. ἥμαρτον, quaſi thema eſſet ἁμαρτέω. Eodem modo μανθάνω, ſed auferēdum eſt, ν, quaſi thema ſit μαθέω. hæc tamen excipiū tur ἁνδάνω, λαμβάνω, & λανθάνω: quæ formant cætera tempora perinde ac ſi themata eſſent ἅδω, λήβω, & λήθω, & λαγχάνω. μ. κληρώσομαι. π. λέλογχα, aut ἤληχα. α. β. ἔλαχον. & πυνθάνομαι. μ. πεύσομαι. α. β. ἐπυθόμην. & τυγχάνω. μ. τεύξομαι. π. τετύχηκα. α. β. ἔτυχον. φθάνω μ. φθάσω. α. β. ἔφθην, unde ὁ φθὰς, τοῦ φθάντος.

Item quæ deſinunt in, σκω, non progrediuntur ultra paratatịcum: formant tamen reliqua tempora ac ſi thema deſineret in, ω, purum: ut γηράσκω. μ. γηράσω, ac ſi thema Seneſc

eſſet γηράω. Sed ex ijs quæ habent reduplicationẽ amittũt primã ſyllabã in cęteris tẽporibus: ut τιτρώσκω. μ. τρώσω. Excipiuntur hæc Ἁλίσκω. μ. ἁλώσω. α. β. ἥλων. ut ἔδων. Ἀπαφίσκω α. β. ἤπαφον. Βόσκω. μ. βοσκήσω. Γινώσκω, aut γιγνώσκω. μ. γνώσομαι. π. ἔγνωκα. α. α. ἔγνωσα. α. β. ἔγνων, ut ἔδων. Διδάσκω. μ. διδάξω & διδασκήσω. Διδράσκω. μ. δράσω. α. α. ἔδρα. opt. δραίην. infi. δρᾶναι. part. ὁ δρὰς, τοῦ δράντος. Ευρίσκω. μ. ευρήσω. π. ευρηκα. α. β. ευρον α. α. ευρέθην. Θνήσκω. μ. θανοῦμαι. π. τέθνηκα. α. β. ἔθανον. μ. μ. τεθνήξομαι. π. μ. τέθναα, unde opta. τεθναίην. Infi. τεθνᾶναι, & part. ὁ τεθνεὼς. Στερίσκω. μ. στερήσω. Χάσκω. μ. χανοῦμαι. π. μ. κέχηνα. α. β. ἔχανον.

Vulnero. Capio. Decipio Paſco. Cognoſco. Doceo. Fugio. Inuenio Morior Priuo. Hio.

De abundantibus.

Hæc uerba uocantur abundãtia, quia habent multa prçſentia, aut futura, aut alia tẽpora.

Pereo. Ἀπολλύω, aut ἀπόλλυμι, aut ἀπολέω, aut ἀπόλλω. μ. ἀπολέσω, aut ἀπολῶ. π. ἀπώλεκα, aut ἀπολώλεκα. π. μ. ἀπώλα, & ἀπόλωλα. α. β. μ. ἀπολόμην.

Iacio. Βάλλω. μ. βαλῶ & βαλλήσω, apud Ariſtopha.

pha.π.βέβληκα.α.β.ἔβαλον.

Γίνομαι aut γίγνομαι.π.π.γεγένημαι.π.μ. γέγονα.α.α.ἐγενησάμην.α.β.ἐγενόμην.μ.α.γενήσομαι. Sū, Fio.

Δαΐζω.μ.δαΐσω, & δαΐξω. Diuido.

Δαίω.μ.δαήσω.π.π.δεδάημαι & δέδασμαι,α.β.ἐδάην.μ.π.δέδηα. Scio.

Δείδω.μ.δείσω.π.μ.δέδοικα & δέδια: unde δέδιθι pro δέδιε, & δέδιμεν pro δεδίαμεν. Timeo.

Δοκέω.μ.δοκήσω & δόξω. Video.

Δύναμαι.μ.δυνήσομαι.α.α.ἐδυνήθην & ἐδυνάσθην. Poſſum

Ειδέω.μ.εἰδήσω & εἴσω.π.μ.οἶδα.ὑπ.ᾔδειν. in opta.εἰδείην & α.β.ἴδον. Scio.

Ελάω aut ἐλαύνω.μ.ἐλάσω. Impello

Ερχομαι.μ.ἐλεύσομαι.α.β.ἤλυθον & ἦλθον. π.μ.ἤλυθα & ἐλήλυθα. Venio.

Εχω.μ. ἕξω aut σχήσω.π. ἔσχα & ἔσχηκα.α.β.ἔσχον.imper. σχές.α.α. ἔχθην: unde ἀνεχθέντες & ἐσχέθην. Habeo.

Ζάω,ζάεις ζῇς,ζάει ζῇ.π.ἔζων aut ἔζην,ἔζης. Infi.ζῆν. Viuo.

Κάμνω & κάμω.μ. καμῶ.π. κέκμηκα.α. β. ἔκαμον. Laboro

Κρεμάζω aut κρεμάω aut κρέμαμαι.μ.κρεμάσω. ſuſpēdo

Κτάνω.

Occ'do. Κτένω. π. ἔκτακα, aut ἔκταγκα.
Debeo. Ὀφέλω. μ. ὀφειλήσω. α. β. ὤφελον, & ὦφλον.
Gemo. Στενάζω, & ςενάγω; & στενάχω. μ. στενάξω
Scindo. Τέμνω. μ. τεμῶ & τμήσω. α. β. ἔτεμον, & ἔταμον.
Soluo. Τίνω, & τίω. μ. τίσω.
Promitto. Ὑπισχνοῦμαι. μ. ὑποσχήσομαι, aut ὑποςήσομαι. π. ὑπέσχημαι. α. α. ὑπεσχέθην. α. β. μ. ὑπεσχόμην
Crueto φοινίζω & φοινίσσω. μ. φοινίξω.

De Heteroclitis.

Dico. Ἀγορεύω. μ. ἐρῶ. π. εἴρηκα. α. α. εἶπα, α. β. εἶπον. impera. εἰπέ, εἰπάτω.
Eligo. Αἱρῶ. μ. αἱρήσω. α. β. εἷλον. α. α. π. ἡρέθην.
Respuo Ἀναίνομαι. π. ἀνήνυμαι. α. α. ἠνηνάμην.
Priuo. Ἀπαυράω. α. α. ἀπηῦρα.
Eo. Βαίνω. μ. βήσομαι. π. βέβηκα. α. β. ἔβην, ut ἔςην.
Viuo. Βιόω. μ. βιώσω. α. β. ἐβίων: unde ὁ βίος, τοῦ βιότου.
Duco Γαμέω. μ. γαμήσω. α. α. ἔγημα.
uxorē. Ἔθω. π. εἴωθα.
Soleo. Ἱκνέομαι. μ. ἵξομαι. π. ἷγμαι. α. β. ἱκόμην.
Venio. Καίω. μ. καύσω. α. α. ἔκηα. α. β. ἔκαον. π. κέκηκα.
Vro.

Καλέω. μ. καλέσω. π. κέκληκα. Voco.

Μέρω. μ. μερῶ. π. μέμορκα. π. μ. μέμορα, aut ἔμμορα. Diuido

Μέλω. μ. μελήσω. μ. π. μέμηλα. Curo.

Οἴομαι, & Atticè οἶμαι. μ. οἰήσομαι. π. ὤμμαι α. α. ᾠήθην. Iudico.

Πάσχω. μ. πείσομαι. π. πέπονθα. α. β. ἔπαθον. Patior.

Πίνω. μ. πώσω. α. β. ἔπιον. imperati. πίε, & πῖθι. Bibo.

Πίπτω. μ. πεσοῦμαι. π. πέπτωκα. α. β. ἔπεσον. Cado.

Ῥαίνω. μ. ῥανῶ. π. π. ἔρρασμαι. π. μ. ἔρραδα. A ſpergo.

Σεύομαι. μ. σεύσομαι. π. π. ἔσυμαι. α. α. ἐσύθην. Colo.

Τελέω. μ. τελέσω. π. μ. τέτελα. Perficio.

Τίκτω. μ. τέξομαι. α. β. ἔτεκον. π. μ. τέτοκα. Pario.

Τρέχω. μ. θρέξω. π. δεδράμηκα. α. β. ἔδραμον. π. μ. δέδρομα. Curro.

Τρώγω. μ. τρώξω. α. β. ἔτραγον, & ἔφαγον. μ. β. μ. φαγοῦμαι. Edo.

Φέρω. μ. οἴσω. α. α. ἤνεγκα. α. β. ἤνεγκον. π. π. ἤνεγμαι. π. μ. ἐνήνοχα. Fero.

Χαίρω. μ. χαιρήσω. α. β. ἐχάρην. π. μ. κέχαρα. Gaudeo

Χέω. μ. χεύσω. α. α. ἔχεα. Fundo.

¶ Atq; hæc de uerbis anomalis barytonis, nunc diſſerendum eſt de anomails in, μι, deſinentibus.

De uerbis anomalis deſinentibus in μι.

Quanquàm nullum eſt uerbum deſinens in μι, quod ſit omnino regulare, ut intelligi poteſt ex annotationibus in uerba in μι, quæ paulò inferius tradētur: tamē præter quatuor exempla coniugationum in mi, & uerbum, εἰμί, cætera uerba perſequemur hoc loco, quæ uocantur à Grammaticis anomala in μι.

Ορι. Εἶμι, εἶς, εἶ, εἶσι. Δ. ἴτον, ἴτον. Π. ἴμεν, ἴτε, ἴσι, καὶ
Vado. ἴασι: unde εἰσίασι, & alia huiuſmodi.

Παρα. εἶον, εἶς, εἶ. Δ. ἴτον, ἴτην. Π. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Παρακείμ. ἐνεργη. εἶκα inuſitatus.

Παρακεί. μέσ. ἦα, ἦας, & poët. ἤϊα, ἤας.

Ὑπερ. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει. Δ. ᾔειτον, ᾐείτην. Π. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ ᾔεσαν, & per ſyncopam ᾖμεν, &c. oratoria: unde ἀπῄειν.

Μελ. α. εἴσω, & Αορ. α. εἶσα, inuſita. unde, ἤϊσαν poët.

Αορ. β. ἴον, ἴες, ἴε, &c. poët.

Προσ[τ]. Ἐν. ἴθι, καὶ εἶ, ἴτω. Δ. ἴτον, ἴτων. Π. ἴτε, ἴτωσαν. hinc, ἄπιθι, abi, ἔξιθι, δίιθι.

Απαρ. ἴναι poëti. & εἶναι, inuſitat. unde ἀπεῖναι.

ὁ ἰὼν,

διὼν, ἰόντος, ἡ ἰοῦσα, ἰούσης, τὸ ἰὸν τοῦ ἰόντος, unde ἀπιὼν abiens. Μετ.

Ιημι, ἴης, ἴησι, &c. poët. Παρατα. ἴην, ἴης, ἴη, &c. ferè inuſitata. Ορι. Vado.

Ιέναι, unde ἀπιέναι. Οριs. παθ. ἵεμαι. Παρα. ἱέμην: & reliqua ut τίθεμαι. Απαρ.

Ιημι poët. ἵης, ἵησι. Δ. ἵετον: ut τίθημι in omnibus temporibus inflectitur. Mitto.

Ιημι, ἵης, ἵησι. Παρατα. ἵηκα. Υπερ. εἵκειν. Αορ. ἧσα. α. Β. ἧν, ἧς. Μελ. ἥσω. Ορι. Παθ. ἵεμαι, unde ἐφίεμαι. Cupio.

Ισημι, ἴσης, ἴσησι. Δ. ἴσατον & per ſyncopam ἴσον, ἴσον, ἴσμεν, ἴστε. Παρατα. ἴσην, ἴσης. Προ. α. ἴσαθι, ἰσάτω, & per ſyncopā ἴσθι, ἴσω. Με. ἡ ἴσας. ἡ ἴσασα. Ορις: παθ. ἴσαμαι inuſita. unde ἐπίσαμαι. Παρα. ἠπισάμην interpoſito. τ. Ορι. Scio.

Φημί, φῆς, φησί. Δ. φατὸν, φατόν: & reliqua ut ἵσημι. Ορι. Dico.

ἧμαι, ἧσαι. Παρατα. ἥμην. Μελ. ἧσομαι. Προ. ἧσο Απαρ. ἧσθαι Sedeo.

κάθημαι, κάθησαι & κάθη. Παρα. ἐκαθήμην. μ. καθήσομαι. Sedeo.

κεῖμαι. Παρα. ἐκείμην. μελ. κείσομαι. Προ. κεῖσο, Ευκ. κεοίμην. ὑπο. ἐὰν. κέωμαι. Απα. κεῖσθαι. Iaceo.

Annotationes in verba.

E v Hæc

Hæc uerba incipiẽtia ab, ε, pro acceſſione ſumũt, ει: ἔχω, ἕπομαι, ἕλω, ἑστιάω, ἐάω, ἕω, ἑλκύω, ἕρπω, ἑρπίζω, ἐρωτάω, ἕζω, ἐργάζομαι, ἔθω, ἐθίζω, ἐρύω, ἕπω, ἐρέω, ἕλκω, ἑστήκω.

Hæc autẽ quatuor non mutant, α, in præterito: ἄω, ἀΐω, ἀηδέσσω, ἀηδίζομαι; neq; hęc mutant, οι: οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰμῶ, οἰνίζω, οἰστρῶ, οἰδῶμαι, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰδαίνω, οἰκουρῶ. Verba iũcta cũ præpoſitione, quæ mutat ſignificationẽ ſimplicis, aut cũ, δύς, aut, εὖ, augẽtur intrinſecus: ut γράφω, pingo, καταγράφω deſcribo. imper. κατέγραφον, ſublato, α, ex κατὰ quia aufertur ultima uocalis ſemp prępoſitionis ſequẽte uocali, præterquã in præpoſitionibus περὶ & πρὸ: ut περιέχω. Cætera uerba iuncta initio augentur: ut ὁμολογέω, imperf. ὡμολόγεον.

Αἰκάζω, ἀλαλάζω, ἁλαπάζω, θρυλλίζω, κράζω, ὀλολύζω, οἰμώζω, παίζω, ῥέζω, στενάζω, σκείζω, στίζω, σφάζω, ῥίζω faciũt fut. in ξω: at ἐρέσσω, ἱμάσσω, λεύσσω, πάσσω, πράττω, cùm ſignificat uendere, & ὑπνώττω, mittunt futu. in, σω: πέττω, tamen πέψω, & θέλω, aut ἐθέλω, θελήσω, aut ἐθελήσω.

Βλέπτω, καλύπτω, κρύπτω ſumunt, β, pro

cha-

characteriſtica aor. ſecũdi, & præteriti medij: ut ἔκρυβον, & κέκρυβα: at βάπτω & σκάπτω, ſumunt, φ: ut ἔσκαφον. βλέπω, λέγω, & φλέγω, non mutant, ε, in, α, in aor. ſecundo: πλήττω uerò habet duos ariſtos ἔπληγον, & ἔπλαγον.

Verba circumflexa, quæ retinent penultimam breuem ſumunt, σ, in præter. paſſiuo: ut τελέω. μ. τελέσω. π. π. τετέλεσμαι: δράω tamen ἀρόω & δέω excipiuntur cùm penultimam breuem habeant: ut ἤρομαι.

Εμνήσθην a μέμνημαι, ἐδράσθην a δράω & ἐῤῥώσθην a ῥώννυμι, ſumunt, σ, at ἐσώθην amittit à uerbo, σώζω.

Paracimenus paſſiuus in modo optandi & ſubiungendi extat ſi deſinat in, μαι, purum, præterquàm prę cedente, υ: ut πεποίημαι, opta. πεποιήμην, ſubiunct. ἐὰν πεποιῶμαι aliôqui exprimitur circuitione.

Φρίττω. μ. φρίξω, facit πέφρικα in præterito medio.

Βούλομαι, δέομαι, ἔρομαι, κήδομαι, οἴχομαι, & φείδομαι inflectuntur perinde ac ſi eſſent uerba in εομαι, unde futura in ησομαι faciũt: ἄγαμαι tamen facit ἀγάσομαι, & μάχομαι, μαχέσομαι.

Diſſylla

Diſſyllaba in, έω, primæ circumflexorũ non contrahuntur in primis perſonis, nec in tertia plurali indicantis modi, neq; planè contrahuntur in optandi modo & ſubiungendi.

Hæc uerba primæ circumflexorum faciunt fut. in έσω: αἰδέω, ἀρκέω, ἔω, νεικέω, ὀλέω, πονέω, τελέω, ξέω: hæc autem in, έσω, & ήσω faciunt: αἰδέομαι, αἰνέω, ἀχθέομαι, δέω, καλέω, κορέω, ποθέω, φορέω, φρονέω. At hæc uerba ſecundæ faciunt fut. in άσω: ἀκροάομαι, ἀράομαι, γελάω, δράω, ἐλάω, ἐράω, θλάω, κλάω, σπάω, φλάω, φυράω, χαλάω, & ea quæ habent continenter, ε, aut, ι, ante, α: ut ἐάω, κοπιάω: attamen περάω & πειράω habent fut. tam in άσω, quàm in ήσω.

Αρόω, βόω, ὀμόω & ὀνόω ſeruant penultimam breuem.

Aoriſtus ſecundus, & tempora quæ ex illo ducuntur, fiũt ex themate perinde ac ſi eſſet barytonum, idq; ſi thema inflexum deſinat in, ω, purum: præterquàm quod penultima uocalis retineri ſolet, contra quã præcipitur in penultima aor. ſecundi & præt. medij: ut δουπέω facit ἔδουπον & præter. medium δέδουπα, quaſi thema eſſet δούπω.

Verba

Verba deſinentia in *μι* non habent omnia repetitionem primæ ſyllabæ: ut *ὄνημι*; carent futuro ſecundo & præterito medio & aor. ſecundo paſſiuo, preter uerba quartæ, quæ mutuantur hæc tempora ex barytonis.

Omnes perſonæ ſingulares imperfecti actiui & tertia pluralis & ſecunda ſingularis imperatiui non ſunt tam in uſu uerborũ in, *μι*, quàm circumflexorum, ex quibus du cuntur: ut uſitatius eſt *ἐτίθουν*, quàm *ἐτίθην*, & *τίθει*, quàm *τίθετι*.

Τέθεικα præteritum pro *τέθηκα*, more Bæotico, at præter. *ἕστακα* pro *ἕστηκα*, ne ſit ambiguitas, cùm ſit hoc præt. medium uerbi *ἑστήκω*.

Hæc tria uerba *τίθημι*, *δίδωμι*, *ἵημι*, ſumunt, *κ*, pro, *σ*, in aor. primo: ut *ἔθηκα* pro *ἔθησα*, eadem tantùm ex uerbis in, *μι*, retinent vocalem breuem in duali & plurali aor. ſecundi: nam cætera mutant in longas: horum etiam tantùm ſunt *θὲς*, *δὸς*, *ἕς* & infinitiui *θεῖναι*, *δοῦναι*, *εἶναι*.

Penultima præteriti paſſiui & aoriſti primi corripienda eſt in uerbis in, *μι*. *τίθημι* tamen in præterito facit *τέθειμαι*.

Vſi-

Vſitatiores ſunt imperatiui τίθει, ἵστω & δίδου, quàm τίθετι, ἵσταθι, & δίδοθι. eodē modo iudicandum de ſecunda perſona imperfecti, ἐτίθει, ἵστω, & ἐδίδου.

De præpoſitione.

Præpoſitiones aut ſunt monoſyllabæ; aut diſſyllabę. monoſyllabæ ſex: ἐξ aut ἐκ, ἐν, εἰς, πρὸ, πρὸς, σὺν. reliquę diſſyllabæ: ἀνὰ, ἀπὸ, ἀμφὶ, ἀντὶ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, & ὑπό.

De aduerbio & coniunctione.

Eadem genera aduerbiorum & coniunctionum ſunt apud Græcos, quæ apud Latinos: præterquàm quod interiectiones ſub aduerbio comprehēdūtur, & habent aduerbia poſitionis, quæ non ſunt in uſu Latinorum. Ea autem fiunt à tertia perſona ſingulari paracimeni paſſiui, ablata acceſione, & reduplicatione, & vltima uerſa in, εον: vt à γέγραπται fit γραπτέον. i. ſcribēdum ut ſit nomen integrum γραπτέος, α, ον: nam reuera hæc nomina ſunt, tamen pro aduerbijs vſurpantur in uoce neutra recti caſus, tam ſingulari, quàm plurali. Porrò aduerbia qualitatis fiunt à genitiuo plurali nominū

appo-

appoſitorum tertiæ declinationis, ν, mutato in, σ, ut à nomine ϭφὸς τῶ ϭφῶν, fit aduerbium ϭφῶς. Eodē modo fiunt ab appoſitis primæ cōtractorum, præterquā quod tantùm fiunt ex uoce contracta: ut à nomine ἀληθὴς, τῶ ἀληθῶν, fit aduerbium ἀληθῶς. Atq; hæc de linguæ communis Etymologia. *De dialectis.*

Dialectus, eſt linguæ proprietas: ſunt autem dialecti quinq; nobiliores: Attica, Dorica, Ionica, Aëolica & communis: de communi quidem dialecto, quod ad Etymologiam pertinet ſatis ſuprà diſputatū eſt, nunc de cæteris differendum eſt. Quæ aut differunt omnino, aut quadam ex parte. Omnino autem intelligo cum uerbis planè diſſentiunt: ut quod communiter dicitur ὑγιαίνειν, Ionicè uocatur ὀλῶν. Hæc diſſimilitudo non eſt expectanda à Grammaticæ præceptis, ſed à Lexico. Altera uerò diſſimilitudo propria eſt huius loci & temporis: quæ aut ſpectatur in dictione, aut in cōſtructione: quæ in dictione aut eſt ſolius locutionis, aut etymologiæ. Diſſimilitudo locutionis fit quatuor modis: additione, detractione, inuerſione, & mutatione.

De

De additione locutionis.

Additio locutionis eſt additio literæ aut ſyllabæ: quæ aut fit in principio, aut in medio, aut in fine: ſi in principio, aut eſt ſimilis principio dictionis cui additur, aut diſſimilis: ſi ſimilis uocatur anadiploſis, ſi diſſimilis, proſthesis.

De proſtheſi.

A præponitur dictionibus Atticè: ut ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἅπας pro πᾶς. B. Aëolicè dictionibus incipientibus, a, ρ, præſertim cùm ſequuntur, δ, κ, aut, τ: ut βρόδα pro ῥόδα, βράκη pro ῥάκη. E, etiã Atticè ſequente uocali: ut ἐωνησάμην pro ὠνησάμην & ἔσπα pro εἶπα, & Ionicè uerbo ſubſtantiuo: ut ἐὼν pro ὤν. T. Doricè recto plurali articulorum: ut τοί pro, οἱ, ταί pro, αἱ, & aduerbio ὡς, nam τὼς dicũt pro, ὡς. F digamma præponitur uocalibus Aëolicè: ut Ϝοῖνον pro οἶνον.

De Anadiploſi.

Ionum & Dorum familiaris eſt ut δεδέσαι pro δέσαι, & δεδέξομαι pro δέξομαι & præſertim in aoriſtis ſecundis: ut κεκάμωσι pro κάμωσι. Attici geminant hãc figu

ra acceſſionem: ut πεπαρώνηκα pro παρώνηκα: & primam ſyllabam uerbi incipientis à uocali præponunt acceſſioni: ut ἀγήγερκα pro ἤγερκα.

De additione quæ fit in medio.

Additio quæ fit in medio, aut eſt ſyllabæ, aut literæ. ſi eſt ſyllabæ propter diſſolutam ſynalœpham, vocatur diæreſis, aliôqui epētheſis: literæ ſi ſit uocalis, eſt parentheſis: ſi conſonantis eiuſdem, diplaſiaſmus: ſi diuerſæ, paremptoſis.

De Epentheſi.

Attici familiariter utuntur epentheſi: ut cùm inſerunt, ο, aut, ω, in præteritis uerborum: ut ἀγήοχα, & εἴωθα, pro ἦχα, & εἶθα: hinc ἀφέωνται pro ἀφεῖν) ſublato, ε. Horū etiam illa ſunt κοράμβλω pro κράμβλω, ἤγαγον pro ἤγον. Ionicè, ών, inſeritur in compoſitione: ut ἐξώνυλον pro ἔξαλον, &, α, in genitiuo patronymici in δου: ut λαερτιάδου pro λαερτίδου: &, σκ, in parataticis pſertim antecedente uocali apta: ſed ferè, ε: ut τύπτεσκον, εσκες, εσκε: pro ἔτυπτον, ες, ε. Huc pertinet tertia pluralis Ionicè paracimeni paſſiui: quæ in prima & ſecunda coniugatione

barytonorum fit à præterito actiuo, in tertia autem & quarta à media addita ται: ut à τύπτω, τετύφαται, à φράζω, πεφράδαται. at in quinta & ſexta à tertia ſingulari præteriti paſſiui interpoſito, α: ut à σπείρω, ἐσπάραται: in uerbis autem circumflexis penultima ſi longa ſit, corripienda eſt: πεποιέαται, pro πεποίηνται ſimiliter, α, inſcritur in tertia plurali optantis modi: ut τυπτοίατο pro τύπτοιντο. & σα, Bœoticè in tertia plurali paratatici, aut aoriſtorũ: ut ἤλθοσαν pro ἦλθον. Doricè κενεὸς, & ἄεργος pro κενός, & ἀργὸς, & αἰάντεσι, & σωμάτεσι pro αἴασι & σώμασι. & πυῤῥίχος & ὀσίχον pro πυῤῥὸς, & ὄσον: & μεν inſeritur infinitiuis deſinentibus in ναι: ut βήμεναι pro βῆναι & ἔμμεναι pro εἶναι, & δωρειέεσι pro δωρειεῦσι in datiuo plurali tertiæ contractorum. Aeolicè dicitur τρώεσι pro τρωσί, & γυναίκεσι pro γυναιξί.

De diæreſi.

Attici dicunt ἔαλων pro ἥλων. & οὐδ' ἕν pro οὐδέν. Hæc figura eſt familiariſſima Ionum, qui ſemper utuntur uocibus incontractis. hinc genitiuus ſingularis primæ declinationis in, εω: ut πέρσεω pro πέρσου, & pluralis

in, εων: ut πρσέων pro πρσῶν, & ſecūdæ in, αων: ut κρηνάων pro κρηνῶν. Hinc inflectūt nomina ſecundæ contractorum per, ιος, & nomina tertiæ per, ηος: hinc ἱερήϊον pro ἱερεῖον, & ἐκλήϊσαν pro ἔκλῄσαν, πατρώϊον pro πατρῷον, ἀνωΐχθην pro ἀνοίχθην. Βαλέειν pro βαλεῖν, & αἱρεθέωσι pro αἱρεθῶσι. Επεαὶ pro ἐπαὶ, & ἀληθέως pro ἀληθῶς, & ἑσταὼς pro ἑςὼς, & ἀγοράασθαι pro ἀγοράασθαι, & χρυσόωντο pro χρυσῶντο. Hinc ſecunda perſona ſingularis deſinēs in, η, diſſoluitur in, εαι: ut τύπτεαι pro τύπτῃ, & quæ deſinit in, ε, diuiditur in, εο: ut τύπτεο p τύπτε. Dor. ποσειδάων p ποσειδῶν. Aeol. genitiuus primæ & ſecundæ in, αων, νυμφάων pro νυμφῶν à νύμφη, &, αι, monoſyllaborum diuiditur: ut πάϊς pro παῖς. & α: ut βοάϊς & βοάϊ pro βοαῖς & βοᾷ, &, ει: ut ἀργέϊοι pro ἀργεῖοι.

De parentheſi.

I. additur τῷ, α, participiorum aoriſt. primi Doricè: ut ὀλέσαις pro ὀλέσας, & nominibus in, ας, & accuſatiuis ſecundæ pluralibus Aeolicè: ut μέλαις pro μέλας & καλαῖς pro καλάς, & τῷ, ε, Ionicè præſertim ſequente uocali, aut immutabili: ut ἔως pro

ἕως & κεινὸς pro κενὸς: hinc ἐνείκω pro ἐνέγκω. & τοῦ, ο, Doricè: ut χροῖαν pro χροίαν. ο, additur, τοῦ, υ, Aeolicè: ut ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα.

Y, additur τοῦ, α, & τοῦ, ε, Aeolicè: ut αὐὴρ pro ἀὴρ, & χεύαντες pro χέαντες, & τοῦ, ο, Ionicè: ut νοῦσος pro νόσος.

De diplaſiaſmo.

Aeoles duplicant multas cōſonantes ac præſertim mutabiles &, π, σ, &, τ: ut ἔννεπε & ἔνεπε, & ὁπποῖος pro ὁποῖος: & multò libentius cùm præcedit uocalis breuis. Eadē figura vtuntur etiam Iones & Dores.

De paremptoſi.

Atticè pro ἀνύω dicuīt ἀνύτω. Ionicè ἀείδελπτος pro ἀέλπτος, & διακρινθέντες pro διακριθέντες. Doricè, σ, inſeritur primæ plurali paſſiuæ: τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα & dicitur ἠρτύνθη pro ἠρτύθη in Aoriſt. primo paſſiuo.

De additione in fine.

Hæc figura uocatur proſchematiſmus: qua Attici utuntur cùm addunt, ι, pronominibus & aliis vocibus: ut τουτονὶ pro τοῦτον, & νωὶ pro νώ. Et cùm addūt, ν, perſonis deſinen-

ſinentibus in, ε, aut, ι: ut ἔτυπτεν pro ἔτυπτε & cùm dicunt ἐμέοθεν & ἐμέθεν pro ἐμοῦ, & σέοθεν & σέθεν pro σοῦ, & ἕοθεν, & ἕθεν pro οὗ. Ionicè & Aeolicè poſtponitur, ι, datiuis pluralibus deſinētibus in, αις, aut in, οις: ut τοῖσι pro τοῖς, & τῇσι pro ταῖς, uerſo, αι, in, η. Ionicè, σι, poſtponitur tertiæ ſingulari ſubiunctiui: ut λέγῃσι & ἐθέλῃσι pro λέγῃ & ἐθέλω. ſic ἦσι pro, ἦ. Herodotus dixit ἠρήκεε pro ἠρήκει. Doricè dicitur οἰκάδες pro οἴκαδε, & ἄγες pro ἄγε.

De detractione.

Additioni reſpondent ex altera parte totidem ſpecies detractionis: quarum prima eſt endia contraria proſtheſi: qua plurimū vtuntur Iones: ut εἴβειν pro λείβειν, & εἰνὸς pro κλεινὸς, & κεῖνος pro ἐκεῖνος. Eodem modo tollunt planè acceſſionem ſyllabæ: ut τύπτον pro ἔτυπτον, & reduplicationem: ut ἐβλάχομαι pro βεβλάχομαι. Doricè dicitur λῆς pro θέλεις.

De arſi.

Arſis repugnat anadiploſi: hæc eſt maxime propia Ionum & Dorum: ut βλήμενος pro βεβλήμενος.

De ſyncopa.

Hæc repugnat epentheſi: ex qua dicitur Atticè ἄπουρας pro ἀπουρίσας, & ex tertia plurali imperantis modi detrahitur, σα: ut ποιείσθων pro ποιείσθωσαν. Ionicè etiam & Bœoticè deletur, σα, ex tertia plurali: ut ἔδαμεν pro ἐδάμησαν, & ἄγερθεν pro ἠγέρθησαν. huc refer ἀπολλήτην ꝑ ἀπολλησάτην: ſunt etiam illa Ionica μώνυχας pro μονόνυχας, & κάππεσε pro κατάπεσε. Doricè contrahitur ſemper ferè ἀνὰ in compoſitione: ut ἄντεινον pro ἀνάτεινον. Et extra compoſitionem ἂν τὴν pro ἀνὰ τὴν. ſunt etiam Dorica ἔγεντο pro ἐγένετο, καβάλλειν pro καταβάλλειν, κέλεται pro κελεύεται, κράνον, pro κράνιον, & iūcta cū ὁμοῦ ὄτριχας pro ὁμότριχας ὄκκα pro ὁπηνίκα, τρεῖν pro τρέμειν. Aeolicè ὑβάλλειν pro ὑποβάλλειν, καβάλλειν pro καταβάλλειν, ὦρσεν pro ὥρμησεν, ἀγνήκαμεν pro ἠγνοήκαμεν.

De ſynalœpha.

Hæc eſt contraria diæreſi: eſtq; familiariſſima Atticorum: ut βέβα pro βέβαα Ionico ex βέβηκα. μοὖστιν pro μοῦ ἐστιν, θοἰμάτιον ꝑ τὸ ἱμάτιον, τοὔργον pro τὸ ἔργον & omnino ex,

ει, aut, οο, in, ȣ: ut τȣ̓́νομα pro τὸ ὄνομα, voces contractæ comparationum anomalarum: ut μέζȣς pro μέζονες, & accuſatiuus ſingularis circumflexus ex puro in, εα: ut πειρεᾶ pro πειραιέα, λȣ̃ται pro λȣ́εται & Atti. etiam inflectitur futurum primū actiuum & medium uerborum exeuntium in, ιζω, ſublato σ: ut βαδιῶ & βαδιȣ̃μαι pro βαδίσω & βαδίσομαι. Ioni. οα aut, ωα, cōtrahitur in, ω: ut ὦναξ pro ὦ ἄναξ & βῶξ pro βῶαξ, & ου, in, ευ: ut τέρπευ pro τέρπȣ, & πλεῦνας, p πλέονας. Eadem fiunt Dori. & hæc quæ ſequuntur ſunt Dorica, ὥτερος pro ὁ ἕτερος, κῆφα, pro καὶ ἦφα, κῆκ pro καὶ ἐκ, μῆσι pro μὴ δεῖ, ὤπολοι pro οἱ αἰπόλοι, ἔζη pro ἔζαε, θᾶσαι, p θέασαι, πρᾶυ pro πρώην, & ταὐτο pro τὸ αὐτό. Aeoli. dicitur τȣ̓́λλο pro τὸ ἄλλο & ὤλλος pro ὁ ἄλλος, & κρῆ pro κρέα.

De ellipſi.

E, detrahitur Ionicè: ut ἱρεὺς pro ἱερεύς. I, Atti. ut κλάδυ pro κλαίδυ, ευ pro, ης, πόημα pro ποίημα, ac præſertim in tertia pluralis pluſquàm perfecti: ut ἐλελοίπεσαν pro ἐλελοίπεισαν. Ioni. etiam ex diphthongo: ut ἔμβραμαι pro ἥμαρμαι tranſpoſitis

 lite-

literis, δέξω pro δάξω, & Doricè: ut λάβων pro λαβεῖν, & ὔμὸν pro ὑμᾶς, & Aeol. ex, αι, ſequēte uocali: ut ἀλκά@ pro ἀλκαῖ@, & ex, ι, ſed tunc geminant ſequentem conſonantem: ut χέῤῥὸν pro χεῖρὸν. O, Atti. detrahitur: ut λωτοῦντα pro λωτοῦντα & οἶμαι pro οἴομαι. Y, Dor. ut τὸς ἵππ@ pro τοὺς ἵππους, & ναῦ pro ναῦν.

De Parelلipſi.

Contraria eſt diplaſiaſmo: hac utuntur frequenter Dores: ut κάλιον pro κάλλιον.

De Ecthlipſi.

Atti. dicitur βόλιτον pro βόλβιτον. Ion. detrahūtur, σ, κ, τ, & aliæ conſonantes, ut uox ſuperſit incōtracta: ut ex δέδοκα, δέδω, & ex ἑστηκώς, ἑστώς, & ex τέρατος, τέρα@. Nomina finita in, ις, flexa, per, δ@, inflectūtur Dor. abſq; , δ: ut πάρι@ pro πάριδ@. Eadem dialecto dicitur ἐσλόν pro ἐσθλόν, & ἔμποθεν & ὄπιθεν pro ἔμπροσθεν & ὄπισθεν. Aeol. detrahitur, σ: ut ἔχοντα pro ἔχοντας, & in recto ἄρχοντα, p ἄρχοντας &, κ: ut τεθνεώς pro τεθνηκώς, & ἕερο pro ἕερκο.

De Apocopa.

Hæc repugnat proſchematiſmo. Atti.

dici-

dicitur κατάβα pro κατάβαθι. Ionicè μὴ p μὴν. Doricè ἀν' τὸ pro ἀνὰ τὸ, & παρ' Gὶ pro παρὰ Gί, δῶ, pro δῶμα, ὅ, pro ὅτε, κρὶ p κρίμνον. Aeolicè detrahitur, ι, ſubſcriptum: ut αἰνέα pro τῇ αἰνέᾳ. Et, σ, ex genitiuo & uocatiuo primæ contractorum: ut σωκράτ & σώκρατε pro σωκράτους & σώκρατες.

De Inuerſione.

Atticè inuertitur ſonus: ut τροπαῖον pro τρόπαιον, ὁμοῖος pro ὅμοιος, λαβὲ pro λάβε, πόλεων pro πολέων, & Doricè: ut κάλος p καλὸς, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι, παντῶν & παιδῶν pro πάντων & παίδων, νεμῶ pro νέμω, quod perpetuum eſt in futuro primo actiuo & medio: ut δωσῶ & δωσοῦμαι pro δώσω & δώσομαι, & in ſubiunctiuis fieri ſolet: ut λωβασεῖσθαι pro λωβάσησθαι, ἐλάβον & ἐφάσαν pro ἔλαβον & ἔφασαν, κάλως pro καλῶς cõtra οὕτως, & παντῶς pro οὕτως & πάντως. Et Aeoli. πότταμος pro ποταμὸς, & ὄδος pro ὁδός. Ion. inuertuntur literæ: ut ὄνθεος pro νοθεῦος, κραδίη pro καρδίη. Et Dori. ut κίρκον pro κρίκον.

De Mutatione.

Mutatio aut eſt ſpirituum, aut ſonorum,

aut quantitatis, aut literarum tantùm, aut etymologię. Spirituum: vt Atti. dicitur κολόκυνθα pro κολόκυντα, & Siculo more κύθρα pro χύτρα. Ioni. autem leuis ſpiritus in aſpiratum & uiciſſim mutantur: ut ἐπίπ-πων pro ἐφίππων. Aeoli. uerò quæ aſpirata ſunt leuigantur: ut ὄρμος pro ὅρμος.

De mutatione ſoni.

Dores penacuunt rectos plurales finitos in, ες: ut χάρες pro χᾶρες, & monoſyllaba grauant: ut βὸς pro βοῦς. Aeoles inflectunt monoſyllaba in, ωξ, aut in, ος: ut ῥὸξ p ῥῶξ. et dicunt, ἐγῶν pro ἐγώ.

De mutatione quantitatis.

Mutatio quantitatis, ſi ſit ex ſyllaba longa in breuem, uocatur ſyſtola: ſi ex breui in longã, ectaſis. Porrò Attici producunt, α, accuſatiui: ut βασιλέα. & efferũt genitiuũ ſecũdæ & tertiæ contractorũ per, ω: ut ὄφεως & βασιλέως, & acceſſionem, ε, mutant in, η: ut ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην. Iones mutant in, η: ut τὴν ἀληθείην pro ἀλήθειαν, & dicunt δεῦρο pro δεῦρο, et τιθήμενος pro τιθέμενος. Dores ancipites producunt: ἴσος φιάλιον. Aeoles uertunt, ο, in, ω: ut ὤμοιον pro ὅμοιον.

Iones vtuntur plurimum ſyſtola: ut ξερός pro ξηρός, & cùm, η, uertunt in, α, correptũ: ut ἄδυν pro ἤδυν, & cùm tollunt planè acceſſionem tẽporis: ut ἔρεδυν pro ἤρειδυν. Dores corripiũt, ας, accuſatiui pluralis & participij: ut κρῆνας, & πράξας. ijdẽ dicunt γαμαθεῖα pro γαμηθεῖα. Aeoles mutant, η, in ε: ut κρὲς pro κρῆς, & ω, in, ο: ut γέλος pro γέλως. Atticè dicitur νηός pro νεώς.

De mutatione literarum.

Pro, ε, Ioni. μέγαθος pro μέγεθος, τάμνειν pro τέμνειν, & Doricè ἄτερος pro ἕτερος, & Aeol. ὄπιθα pro ὄπισθεν. pro, η. Ion. ἔψαλα pro ἔψηλα. Dor. γᾶν pro γῆν. Aeol. μίλατος pro μίλητος. pro, ο. Dor. ἁμᾶ pro ὁμοῦ. Aeol. ἄσσα pro ὅσσα. pro, ω. Dor. in genitiuo plurali ſecundæ, & in participio præſenti ſecũdę circumflexorum: ut μουσᾶν pro μουσῶν, & γελᾶν p γελῶν, & more Syracuſano in ſecũda ſingulari Aor. primi medij: ut ἐτύψα p ἐτύψω. Αι, pro, η, Aeol. τίθαιμι pro τίθημι. A

Βλῆχων Atti. pro γλήχων. B

Γναφεῖον pro κναφεῖον, & μόγις pro μόλις Atticè. Γ

A Pro, σ, Aeol. ὀδμὴ pro ὀσμὴ, et pro, ζ, Dori. ἔρδω pro ῥέζω tranſpoſitis literis.

E Pro, α, Ioni. ut ὁρέω pro ὁράω, θηέομαι p θεάομαι, et Aeol. κρέτος pro κράτος, λεγόμεθε pro λεγόμεθα. pro, ο, Aeoli. πρὲς pro πρός. Ει, pro reduplicatione paracimeni Atti. pręſertim cum incipit à, λ, aut, μ, εἴλημμαι, aut εἴμαρμαι pro λέλημμαι et μέμαρμαι Pro, η, Beoti. τέθεικα. pro τέθηκα pro, η, Atti. in ſecunda ſingulari paſſiua, aut media modi indicantis: ut βούλει pro βούλη. Ευ, pro, ου, Aeoli. ut τέρπευ pro τέρπου.

Z Pro, δ, Aeoli. ut. ζιά, aut, ζά, pro διά.

H Pro, α, Ioni. θύρην pro θύραν, Atti. in præpoſitione ἀνά: ut ἠνείκαμεν pro ἀνείκαμεν. Aeoli. ἦηρ pro ἀήρ. pro, ε, Atti. ἤνδον pro ἔνδον, et κλῄδα pro κλεῖδα. pro, ει, Atti. in recto plurali tertiæ contractorum βασιλῆς p βασιλεῖς. Dori. in tertia pluſquàm perfecti: ὀπώπη pro ὀπώπει, Aeoli. μαθῆν pro μαθεῖν, η, in infinitis retracto ſono: ut μάθην pro μαθεῖν. pro, αι. Ioni. in datiuis μούσῃσι pro μούσαις. pro, α, Dori. σιγῆν pro σιγᾶν, unde πεινῆν et διψῆν et ζῆν, in uſu communi ſuperſunt.

I Pro, υ, Aeoli ἴπο pro ὑπό, ex quò fit ut

vtan-

vtantur datiuo plurali pro accuſatiuo : ut τοῖς pro τοὺς.

Atticè ἀπογκιὰ pro ἀπογγιὰ, Ioni. præſertim in interrogationibus et relatis : ut κῶς pro πῶς, Dori. μικκὸν pro μικρὸν, πόκα et ἄλλοκα pro ποτὲ, et ἄλλοτε. κσ, Aeoli. pro, ξ, κσένος pro ξένος. K

Pro, ν, Atti. πλεύμων pro πνεύμων, λίτρον pro νίτρον. Λ

Pro, π, Aeol. μαπεῖς pro πατέρες. M

Βρόντιον pro βέλτιον, et πετραγνὲς pro πετραετὲς, γν pro ον Dor. N

Pro, σ, Atti. in præpoſitione σὺν, ξόμμαχος pro σύμμαχος. Dor. in futuris et eorum deriuatis καθίξας pro καθίσας : unde κλάξω pro κλείξω uerſo, ι, in, α. pro duplici, σ, Ioni. δίξα pro δισσά. Ξ

Pro, α, Aeol. ὄνω, p αὔω, Dor. τοῦτας, p ταύτας, p, ε, Atti. i paracimeno actiuo uerbi diſſyllabi primæ, aut ſecundæ : ut πέπομφα p πέπεμφα, Dori. in modo imperandi λάβον pro λάβε, Aeoli. ὄνοιρος pro ὄνειρος. pro, ω, Atti. πατρῷος pro πατρώϊος. οι, pro ου, Dor. ut δίδοι pro δίδου. O

Aeolicè pro, μ, ut πετ' ἐμοῦ pro μετ' ἐμοῦ, et πσ, pro, ψ, ἀράπσ pro ἄραψ. pro, τ, Aeol. Π

& Dor. σπολὴ pro στολή.

Ρ Κρίβανον pro κλίβανον Atticè.

Σ Pro, θ, Dor. σεὸς p θεός. p, μ, Atti. in paracimeno paſſiuo uerborũ deſinẽtiũ in, νω: ut πέφασμαι p πέφαμμαι. p, ν, Atti. in infinitis deſinentibus in, ιν: δελφὶς pro δελφίν. Dor. μὲς pro μὲν, & omnino in primis pſonis pluralibus: τύπτομες p τύπτομεν. Aeol. in infinitis circũflexorũ retracto tamẽ accẽtu, & mutata ultima ſyllaba in ſecunda & tertia: ut φρόνεις p φρονεῖν, γέλαις p γελᾶν, χρύσοις p χρυσοῦν. p, ρ, poſteriori cũ geminatur Atti. ἄρσην pro ἄῤῥην. Σ, duplex Aeol. pro, ππ: ἐμπίσσειν pro ἐμπίπτειν & , σδ, pro, ζ: ut σδεῦ pro, ζεῦ, &, σκ, pro, ξ: σκίφος, pro ξίφος, &, σπ, pro, ψ: ut σπέλλιον pro ψέλλιον.

Τ Atti. ἐντελέχεια p ἐνδελέχεια. p, σ, Atti. τήμερον pro σήμερον, & præſertim cum geminatur πράττω pro πράσσω, Dor. φατὶ pro φασί, & ἔικατι, pro ἔικοσι. Aeol. τὲ pro σέ.

Υ Pro, ο, Aeol. ὕμοιος p ὅμοιος.

Φ Pro, θ, Aeol. φλᾶν p θλᾶν, & pro, χ: αὐφέ-

Χ Dor. ὄρνιχα pro ὄρνιθα. (να pro αὐχένα.

Ω Pro, α, Ioni. ὤνθρωπος pro ἄνθρωπος, ὠυτὸς pro αὐτὸς, & θῶμα pro θαῦμα. p, ευ, Ioni. ἐκπλώσας p ἐκπλεύσας. p, ου, Dor. μῶσαι pro

μοῦ-

μοῦσαι, & Aeol. λέγοισαι pro λέγουσαι.

De mutata etymologia.

Etymologiam mutari intelligo cũ ſyntaxis nõ mutatur : quę fit tribus modis, aut cùm mutatur declinatio, aut coniugatio, aut figura. declinatio mutatur, ut cùm Iones utuntur articulo præpoſitiuo pro ſubiunctiuo: ut τὸν pro ὅν. Attici nomina tertiæ parium acuta, aut antepenacuta finita in, αος, et compoſita à γῆρας, κέρας, aut γέλως, inflectunt per quartam in, εως : ut pro λαὸς dicunt λέως et ὁ φιλόγελως, τοῦ φιλόγελω nõ φιλογέλωτος. Et nomina iuncta cùm πούς, inflectunt ſine, σ: ut ὁ τρίπους, τοῦ τρίπου, non τρίποδος: et nomina propria primæ cõtractorũ inflectũt per primã pariũ interdũ: ut τὴν Δημοσθένην pro Δημοσθένη, ijdem dicunt ὁ σκότος pro τὸ σκότος, ὁ πέτρος pro ἡ πέτρα, τὸ βλέπος pro τὸ βλέμμα, ἡ πρέσβυσις, ἡ ἀγάπησις, ἡ καταβόλησις pro ἡ ἀγάπη, ἡ πρεσβεία, ἡ καταβολή, τὸ δένδρος pro τὸ δένδρον, et quaſdam comparationes faciunt in, αιτερος : ut ἰδιαίτερος et alias in, ιστερος: ut λαλίστερος. Hæc ſunt Ionica, ὁ ἕσπερος pro ἡ ἑσπέρα, et recti plurales quintę pro rectis tertię: ut υἱέες pro υἱοί, et ὁ πολ-

λὸς

λὸς et τὸ πολλὸν pro ὁ πολὺς et τὸ πολὺ, οὐδα-
μοί, et μηδαμοί pro οὐδένες et μηδένες, com-
parationes in, εστερος: ut δικαιέστερος, et δι-
καιέστατος accuſatiuus ſingularis quartæ cō-
tractorum in, ουν: ut λητοῦν pro λητώ, ὁ ἀγά-
γας pro ὁ ἀγαγών. Hæc autē Dorica ὁ πάσ-
σαξ pro ὁ πάσσαλος, ἡ δαμάλη pro ἡ δάμαλις
patronymica in, ειων: ut ὁ ἀτρείων pro ὁ ἀτρεί-
δης, τὴν γυνὴν pro τὴν γυναῖκα, more Siculo,
qui Doricus etiam eſt. Aeolica ſunt ὁ μάρ-
τυρος, et ὁ φύλακος pro ὁ μάρτυς, et ὁ φύ-
λαξ, et ὁ ἄγωνος pro ὁ ἀγὼν, facto recto ex
genitiuo, ὁ γέλος, et ἔρος pro ὁ γέλως et ἔρως,
et genitiuus, ιος, aut ειος, tertiæ contracto-
rum: ut βασίλιος, aut βασίλειος, τὴν ἄψην
pro τὴν ἀψίδα, patronymica in, αδιος: ut
ὑῤῥάδιος, participia paracimeni inflectunt
ut participiū præſentis retracto ſono: ut ὁ
εἰρήκων τοῦ εἰρήκοντος pro ὁ εἰρηκὼς τοῦ εἰρη-
κότος.

De Mutata coniugatione.

Attici barytona mutant in circumflexa:
ut γραφέω pro γράφω, et uiciſſim: ut αὔτομαι
pro αὐτῶμαι. ijdem pro τύψαιμι inflectunt
τύψεια, τύψειας, τύψειε, et optandimodum
cir-

circumflexorum in,ην :ut ποιοίην pro ποιοῖμι, & βοῴην pro βοῷμι, & χρυσοίην pro χρυσοῖμι, eodem modo ἀλῴην pro ἀλοῖμι & optatiuus verborum in, μι, tertiæ cõiugationis : ut γνῴην pro γνοῖμι ex γνῶμι, & infinitos faciũt in, μεναι: ut τυπτέμεναι pro τύπτειν. Iones pluſquàm perfectum inflectunt per, εα: ut ᾔδεα, ᾔδεας, ᾔδεε pro ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, & ſecundam perſonã imperantis modi barytonorum, & circumflexorum faciunt in, θι: ut πλεῖθι pro πλεῖ, & infinita in, ειν, mutant in, μεν : ut ἄγεμεν pro ἄγειν : unde βεβάμεν pro βεβηκέναι : & infinita in, ναι, mutant in, μεν : ut δόμεν pro δοῦναι. Aeoles uerba inflexa mutant in, μι : ut νόημι & φίλημι pro νοῶ, & φιλῶ. & futurũ uerborum quintæ mutant in, σω : ut ἄρσω pro ἀρῶ à uerbo αἴρω.

De mutata figura.

Attici utuntur una uoce iuncta pro duabus ſimplicibus : ut ὁσημέραι pro ὅσαι, ἡμέραι. Iones contra uoces iunctas diuidunt: ut ἄγριον, ἔλαιον pro ἀγριέλαιον: atq; hęc de mutatione etymologiæ.

De varia ſyntaxi dialectorum.

G Syn-

Syntaxis diuerſa eſt apud dialectos, aut cauſa redundantiæ, aut defectus, aut mutationis. Redundant articuli Atticè: ut τὰ βέλτιστα pro βέλτιστα, & altera vocũ idẽ declarãtium: ut αὖ πάλιν, & λῆρον ληρεῖς, & αὖ, εἶναι, ἔχων, ἤ, καὶ, πρὸς, οὐ, ὡς: ut ἡ δ' Ἑλλὰς αὖ ἐξηρημωθεῖσα, αὖ ἡμᾶς ἔλαθεν, & ἔχων ληρεῖς pro ληρεῖς, & οὐ μὰ τὸν Δία pro μὰ τὸν Δία: apud Iones etiam redundat, τι: ut ἐπεί τε ἐγένετο pro ἐπεί.

De defectu Syntaxeos.

Hic defectus eſt maximè familiaris Atticorum, apud quos deficiunt nomina: ut cùm dicunt ἀμφοτέραις, intelligendũ χερσί, cùm ξηρὰ præciſè, intelligendum, γῆ: & cùm dicunt γνάθου, intellige, νεῶ, & ἐν ἄδου intellige νεώρ. & uerba deſunt: ut ἡ μὲν συμβῆ, & quæ ſequuntur apud Thucydidẽ, εἰ δὲ μή. deeſt καλῶς αὖ ἔχῃ, & in hoc exemplo Homeri deeſt εἰσί, ἄλλοι τεθνᾶσι κατὰ αἴδαο δόμοισι. interdum deeſt uerbum modi imperãtis: ut ὦ ζεῦ σκεδάσαις μ' οἶον ἀθλιώτατον, deeſt ποίησον, deſunt item præpoſitiones frequentiſſimè more Attico: ut γνώμην ἐμήν, pro κατὰ γνώμην ἐμήν, & ταῦτα pro

διὰ

διὰ ταῦτα, & ὧν ἔπαθον pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθον. deſunt tandē aduerbia ὦ, & φεῦ: ut τῆς ἀναιδείας, & τοῦ θράσους, pro φεῦ τῆς ἀναιδείας, ὦ τοῦ θράσους. Dores detrahunt, μὰ: ut οὐ τὰν γᾶν pro μὰ τὰν γᾶν.

De mutatione Syntaxeως.

Mutatio Syntaxeως fit. 9. modis: mutatione partium, generis, numeri, caſus, ſpeciei, uocis, modi, temporis & perſonæ.

De mutatione partium.

Attici utuntur infinitis pro participijs: ut δεῖν pro δέον & participio loco nominis: ut εἰωθότων pro ἐθίμων, & loco aduerbij: ut δέον pro δεόντως, & loco uerbi, ac uiciſſim ὁ δ' ἐχρηματίζετο ἀφεὶς, p ἀφῆκε χρηματισάμενος, & genitiuo plurali participij, p tertia plurali imperãtis modi eiuſdē tēporis: ut ἀγγελλόντων p ἀγγελλέτωσαν, & τυψάντων pro τυψάτωσαν. & δεῖ pro χρή. Dores utuntur dandi caſu ſingulari participij pro tertia plurali eiuſdem temporis: ut τύπτοντι pro τύπτουσι, & γελῶντι pro γελῶσι: unde ἐντὶ pro εἰσί, quaſi eſſet participium regulare uerbi εἰμί, ὁ εἰς, τοῦ ἔντος. Aeoles utuntur

participio pro uerbo: ἦτ' γυὶ κήπῳ βριθομένη pro βρίθεται.

De mutatione generis.

Attici nominibus fœmininis adiungunt ſæpè articulos, & nomina maſculina: ut τὼ χεῖρε pro τὰ χεῖρε, & ἡ γυνὴ γνώειμος pro γνωείμη. uocem etiam fœmininam interdũ apud eoſdem ſequitur neutra: ut ἡ νόσος περὶ τῶν ἤρξατο γενέσθαι τοῖς ἀθηναίοις λεγόμενον pro λεγομένη. Dores mutant genera: ut ἡ λιμὸς pro ὁ λιμὸς, & Aeoles; ut ἡ ἀὴρ ἡ αἰθὴρ pro ὁ ἀὴρ ὁ αἰθήρ.

De mutatione numeri.

Attici interdum utũtur numero ſingulari pro plurali: ut παίονα pro παίονας. & ὁ δῆμος κάθηται pro οἱ δῆμοι. & plurali utuntur pro ſingulari: ut ποιητέα pro ποιητέον. Dores pro fœmininis ſingularibus utuntur pluralibus: ut καλὰς pro καλῶ, & duali interdum utũtur pro plurali: ut γαρύετον pro γαρύετε.

De mutatione caſus.

Attici ſemper vtuntur nominandi caſu pro uocatiuo, interdum etiam uiciſſim: ut νεφεληγερέτα ζεῦς pro νεφεληγερέτης, & recto

cto pro caſu gignendi : ut ἐκθένδε τοῦδε pro ἐκθένδε ἐστὶ τούτου, quod etiam ſequuntur Iones: ut οἱ δύο σκοπελοὶ, ὁ μὲν, & quæ ſequuntur pro τῶν μὲν σκοπέλων. ijdem Attici uſurpant genitiuū pro accuſatiuo : ut ἕως συντρίβῃ τῆς κεφαλῆς pro τὴν κεφαλὴν, & accuſatiuū pro nominandi caſu : ut δεινὸν τὸν κήρυκα εἰ μὴ νοστήσει pro ὁ κήρυξ, & pro caſu gignendi: ut ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσήεσαν ὡς μετέχοντα τινά, & quæ ſequūtur ꝓ μετέχοντός τινος, & ꝓ caſu dandi: ut ἀρέσκειμε τοῦτο pro, μοι. ijdem etiā dicūt ἐπὶ τὸν ἐστι pro περὶ τοῦ ἐστι, & ἀπὸ αἵρεο τοῦ ἐστι pro τοῦ ἐστι, & δι᾽ ὃν pro διὰ οὗ.

De mutatione ſpeciei.

Attici utūtur comparationibus loco poſitionum: ut χέρης pro κακοὶ, & ſuperlationibus pro comparationibus: ut θηριωδέστατος πάντων pro θηριωδέστερος. ijdem uſurpant primitiua pro poſſeſſiuis : ut γυναῖκα μαζὸν pro γυναικεῖον: & poſſeſſiua pro primitiuis: ut παρθενικὴ pro παρθένος.

De mutatione uocis.

Attici utuntur uoce actionis pro uoce paſſionis, & viciſſim: ut πολιτεύειν pro πο-

λιτσύσθαι, & γράφομαι pro γράφω. ijdem utuntur aoriſtis, & futuris medijs pro paſſiuis: ut τύψεται pro τυφθήσεται.

De mutatione modi.

Attici utuntur modo imperandi pro indicandi modo: ut οἶδ' ὅτι ποίησον pro ποιήσεις, & pro modo ſubiungendi prohibenti: ut μὴ ψεύσον pro ψεύσῃς. interdum utuntur modo optandi pro præterito modi indicantis: ut apud Thucydidē καταλύσειαν p κατέλυον, aut pro modo ſubiungendi: ut ἐὰν ἔλθοις pro ἔλθῃς. Dores utūtur modo ſubiungendi pro modo indicandi: ut δεδοίκω pro δέδοικα. Iones autem infinitis pro imperandi modo: ut ἀγορεύεμεν pro ἀγόρευε.

De mutatione temporis.

Attici utuntur præſenti pro futuro: ut ἔδομαι pro ἐδοῦμαι, & paracimeno pro præſenti: ut πεποίημαι pro ποιῶ, & futuro ſecundo pro primo: ut καλῶ pro καλέσω.

De mutatione perſonæ.

Attici vtuntur prima perſona pluſquàm perfecti pro tertia: ut ἐτετύφειν pro ἐτετύφει, & tertia pro prima uerſo, ε, in, η, ὀπώπη pro ὀπώπειν.

verba

Verba quæ ex diuerſis thematis ducuntur à Grammaticis.

Ακαχέατο, & ἀκαχέατο Ionicè pro ἀκάχηνται. ὑπρ. π. τοῦ ἀκαχέω, quod uerbum formatum eſt ab ἀχέω, per reduplicationem, uel eſt parata. τοῦ ἀκάχημα. eodẽ modo ἀκηχέαται pro ἀκάχηνται à uerbo ἀχέω, aut eſt parata. Ionicus τοῦ ἀκάχημι. Afficio triſtitia

Ακαχμένος pro ἀκαχήμενος ἀπὸ τοῦ ἀκάχημι, uel poſitum eſt pro ἠκασμένος ἀπὸ τοῦ ἀκάζομαι. μ. ἀκάξομαι Doricè: unde. π. π. ἤκαγμαι, & inde ἀκαγμένος. Triſtor

Αλάλημαι, aut eſt paracime. paſſiuus pro ἀλήλαμαι tranſpoſitis literis, factus ab ἤλαμαι per anadiploſim ἀπὸ τοῦ ἄλημι, aut ἀπὸ τοῦ ἀλάω factum eſt ἄλημι, & Aeol. ἄλημαι, & per anadiplωſim ἀλάλημαι. eodem modo ἀλήλημαι, aut eſt præſens Aeolicum pro ἄλαμαι ἀπὸ τοῦ ἄλημι, aut eſt paraci. Atticus ꝑ ἄλημαι ἀπὸ τοῦ ἀλάω. Erro.

Αλαλύκτημαι, aut eſt prçſens Aeolicũ pro ducta penultima ἀπὸ τοῦ ἀλαλύκτημι, uel paraci. τοῦ ἀλυκτέω. Triſtor

Αλέξαϑαι. α. α. μ. τοῦ ἀλέξω. thematis, aut

poſitum pro ἀλεξήσασθαι per ſyncopam ἀπὸ τοῦ ἀλέξεω.

emit. Αὐῆκε ὑπερ.π. Atticus pro αὐῆκε, aut poſitũ pro αὐῇ tertia ſingulari aoriſt. ſecũdi modi ſubiungentis cùm proſchematiſmo τοῦ, ν, à uerbo αὐίημι.

go. Ἆξε, aut eſt poſitum pro ἄξου, ut in aoriſt. ſecũdo uiciſſim λάβου pro λαβὲ, aut eſt præſens imperantis modi, τοῦ ἄξω, quod thema factum eſt poetice à futuro, τοῦ ἄγω.

fugio Ἀπέδραν pro ἀπέδρασαν.α.α. Atticus τοῦ ἀποδιδράσκω, aut fit ἀπὸ τοῦ δρῆμι. idem eſt ſentiendum de participio ἀποδράς.

endo. Αωρτο pro ἦρτο ὑπερ.π. τοῦ ἄρω ſublata acceſſione. Ion. & interpoſito ω, Atti. uel ducitur eadem ratione ἀπὸ τοῦ αἴρω.

Percuſtio. Βεβολέατο, & βεβολήατο Ion. pro ἐβέβληντο ὑπερ. π. τοῦ βάλλω interpoſito, ο, Atti. uel fit à βολέω uerbo inuſitato, ex quo tamen eſt in uſu αὐτοβολέω rogo.

Comedo. Βεβρώθοις, aut eſt ſecunda perſona præter. medij optantis modi ἀπὸ τοῦ βρώθω, aut poſitum eſt pro βεβρώκοις.

Eo. Βέῃ pro βῇ. α. β. modi ſubiungentis τοῦ βαίνω Ion. uel fit ab inuſitato uerbo βέω.

Βῆσε pro ἔβησε ſublata acceſſione à βάω inuſi-

inuſitato, uel eſt parata. τοῦ βήσω, quod factum eſt à futuro βήσω: unde etiam βήσομεν pro βήσωμεν, aut eſt. α. α. τοῦ βάω, aut fit à βήσω.

Βλεὶς participium aoriſt. ſecundi τοῦ βλῆμι, aut per ſyncopam pro βληθείς. α. α. π. τοῦ βάλλω. eodem modo βλήμενος, aut eſt participium, τοῦ βλῆμι, aut per arſim pro βεβλημένος ἀπὸ τοῦ βάλλω, ut ſupradictum eſt. Percutio.

Βώσωμαι pro βοήσομαι. μ. α. μ. τοῦ βοάω, aut poſitum eſt pro βιώσομαι per ſyncopam ἀπὸ τοῦ βιόω.

Γήμας participium aoriſt. primi tanquam thema eſſet γάμω, aut ab aoriſto ἔγημα pro ἐγάμησα, quod factum eſt per ſyncopam ἀπὸ τοῦ γαμέω.

Γηρὰς pro γηράσας partici. aoriſt. primi ἀπὸ τοῦ γηράσκω, aut à γήρημι uerbo inuſitato. Seneſco

Δέγμενος pro δεδεγμένος. π. π. τοῦ δέχομαι. uel pro δεχόμενος per ſyncopam & χ, uerſo in, γ, cauſa euphoniæ. ſimiliter ἐδέγμην, aut poſitum eſt pro ἐδεδέγμην, aut pro ἐδεχόμην. Capio.

Δεδάηκα. π. μ. τοῦ δαέω inuſitati, uel poſitum eſt pro δέδαικα à δαίω: unde δεδαώς,

Ειδῶ εἰδυῖαι, & εἰδὼς fiunt à præterito medio οἶδα, οι, uerſo in, ει, aut per ſyncopã à præterito εἴδηκα τ͂ εἰδέω. huc etiam refer ᾔδεα pro ᾔδειδα.

Εἶκα. α. α. pro ἔξα Bœoticè ἀπὸ τ͂ εἴκα, aut eſt paraci. medius eiuſdem. *Similis ſum.*

Εἶναι, aut eſt infinitum τ͂ εἰμί, aut poſitum eſt pro ἰέναι, ſeu ἵναι ἀπὸ τ͂ εἶμι.

Εἶς ſecũda perſona præſentis, τ͂ εἰμί, quæ ſignificat interdum etiam futurum.

Εισάμλω. α. α. μ. τ͂ ἥκω, aut τ͂ εἴδω.

Εἵσμαι. μ. α. μ. τ͂ εἴδω, aut idem tempus τ͂ εἰμί ab inuſitato ἕω, aut τ͂ ἧμι, ab ἕω inuſi. *Statuo.*

Εκταν tertia pluralis aoriſt. ſecundi τ͂ κτῆμι Bœoticè pro ἔκταζαν, aut eſt ſyncopa pro ἔκτεναν ἀπὸ τ͂ κτένω. eodem modo ἔκτατο, aut eſt ὑπερ. π. τ͂ κτένω, aut paratati. τ͂ κτῆμι. eodem modo κτάμενος pro κτενάμενος, aut à ἀπὸ τ͂ κτῆμι.

Εμμορα pro μέμορα. π. μ. τ͂ μείρω trãſpoſitis literis, aut τοῦ μορέω q̃ſi thema eſſet μόρω.

Επέπλως ſecunda perſona imperfecti τ͂ πλῶμι cùm præpoſitione ἐπί, uel eſt aoriſti primi τ͂ ἐπιπλόω per apocopam. *Adnaui go.*

Επλητο pro ἐπέπλητο ὑπερ. ἀπὸ τ͂ πλήθω, aut eſt parata. paſſi. τ͂ πλῆμι. *Impleo.*

Εσυτο

Exilio. Εστύϐ ab imperfecto paſſiuo, τοῦ σύω abla to, ε, & geminato, σ, aut eſt poſitũ pro ἐσέσυτο in pluſquàm perfecto.

Εστᾶσιν pro ἑστήκασιν ab aoriſt. ſecundo τοῦ ἵστημι: ſed ſi aſpiretur pro ἑστήκασιν ab ἕστακα pro ἕστηκα.

Ζᾶ, & ζῆ modus imperandi τοῦ ζάω, aut fit à ζῆμι.

Ηἴδειν pro ᾔδειν. π.μ. τοῦ εἴδω pro ᾔδειν, aut π.συ. pro εἰδέκειν per ſyncopam ἀπὸ τοῦ εἰδέω unde ᾔδη prima perſona, aut tertia Attica facta ex τοῦ ᾔδεα.

Effero. Ηἶρα. α. α. τοῦ ἀείρω, aut τοῦ ἔρω cùm proſtheſi, τοῦ. η.

Ηἶσαν tertia pluralis poëtica imperfecti τοῦ εἶμι pro ἴσαν, aut fingendus eſt aoriſt. primus ab eodem uerbo εἶσα, cuius ultima pluralis diſſoluta diphthongo, &, ε, uerſo in, η, fit ἤϊσαν.

Ηπιστήθην. α. α. π. τοῦ ἐπίσταμαι, aut ἀπιστέω.

Tollo. ἦρα. α. α. συ. τοῦ αἴρω, aut. π.μ. τοῦ ἀράω.

Apto. Ης cum leuigatione & ſono inflexo, aut eſt ſecũda perſona imperfecti τοῦ εἰμί, aut tertia Dorica pro ἦν, aut ſecunda imperfecti τοῦ φημί pro ἔφης: quod ſi habeat, ι, ſubſcriptum eſt modi ſubiungentis τοῦ εἰμί.

Ιδμεν

Ἴδμεν pro ἴσαμεν prima pluralis, τοῦ ἴσημι per ſyncopam, aut pro ἴδεμεν aoriſt. ſecundi, τοῦ εἴδω. aut eſt infinitum pro ἴσμεν, quod factũ eſt ab ἴσαμεν infinito Ionico, p ἰσάναι, aut pro ἰδέμεν, quod eſt ab ἰδέμεναι, hoc autem ab ἰδεῖν infinito aoriſt. ſecundi τοῦ εἴδω.

Κεκαδήσομαι pro κεκηδήσομαι, paulopoſt futurũ τοῦ κήδομαι, aut eſt fut. primũ pro κηδήσομαι, cũ anadiploſi, & correpta prima ſyllaba, ut κεκαδήσω pro κηδήσω à καδέω, quod uerbum factum eſt ab aori. ſecundo Ionico ἔκαδον τοῦ χάζω. Curo.

Κέκλυθι Dor. pro κλῦθι imperantis modi à κλῦμι, aut eſt tertia paracimeni pro κέκλυκε, ut κέκραχθι pro κέκραχε. Voco.

Κεκράξομαι pauló poſt futurum τοῦ κράζω, aut. μ. α. μ. τοῦ κεκράγω, quod thema factũ eſt à præterito medio κέκραγα. Clamo.

Λέλογχα, aut. π. μ. τοῦ λέγω, aut τοῦ λαγχάνω; aut τοῦ λέχομαι. Paric.

Μέμβλωκα pro μεμόληκα à μολέω, η, uerſo in, ω, Atti. & per ſyncopam μέμλωκα, & euphoniæ cauſa interiecto, β, μέμβλωκα, aut fit à μεμέληκα p̃terito, τοῦ μέλω eodẽ modo. Trãſeo.

Ὀνᾶσθαι infinitum, τοῦ ὄναμαι ab ὄνημι, aut per ſyncopam pro ὀνήσασθαι. Iuuo.

Γέφα-

πέφαμαι.π.π.τ̃ φάω,aut τ̃ φημί.

Parco. πεφιδήσεται paulò poſt futurum, τ̃ φιδέω,quod thema factũ eſt ab aor. ſecũdo, τ̃ πεφιδεῖν, quod formatũ eſt à πέφιδον pro ἔφιδον.

Pluo. ῥυείς.α.β.τ̃ ῥυέω,aut τ̃ ῥεύω,aut τ̃ ῥύω.

Odi. Στύξαιμι pro συγήσαιμι facta ſyncopa & γ,uerſo in,κ,atq;,κσ, in, ξ, aut certè thema eſt σύγω.

Τεθνήξω.μ.α,ἀττ τ̃ τεθνήκω,quod thema factũ eſt τέθνηκα præt. τ̃ θνήσκω, aut certè fictum eſt futurũ actiuum ad exemplum paulò poſt futuri,ut ſit τ̃ θνήσκω.

Amo. φίλατο parat. paſſi. ablata acceſſione τ̃ φίλημι inuſitati uerbi,aut.α.α.μ. pro ἐφιλήσατο per ſyncopam ſublata etiam acceſſione.

Præmitto. φρές, p πρόες imperãdi modus à φρῶ,aut à φρῆμι quæ duo uerba facta ſunt à προΐω, & προΐημι.

Impello Ὦρσε, p ὤρουσε.α.α.γ̃. τ̃ ὀρούω p ſyncopã, aut ab ὄρω cuius futurum Aeolicum ὄρσω.

Ὦρτο pro ὥρμητο ab ὁρμάομαι tertia ſingularis,aut ὑπερ τ̃ ὄρω,ex futuro Aeolico ὄρσω.

Hæc habui quæ de etymologia linguæ Græcæ diſputarẽ:in quibus nihil à me prætermiſſum credo,præter rationem inueſtigandi

gandi thematis: quàm uideo à multis magno ſtudio poſtulari. Ratio certè eſt facilis & expedita ei, qui præcepta etymologiæ penitus cõprehenderit. nam ſi quis diligenter obſeruet fines in quos deſinũt uerba, & quibus literis ij ſcribãtur, & quæ ſit eorum diſſimilitudo,qui eodẽ modo proferuntur, adiungat præterea cognationes tẽporũ. i. quæ tẽpora eaſdem literas characteriſticas habeãt,tũ ſingularia cuiuſq; tẽporis, & ad extremum formationes,& dialectos,facilè poſitionẽ uerbi inueniet. Ac fines quidẽ in uerbis barytonis,& inflexis colligẽdi ſunt perinde, ac ſi thema eſſet monoſyllabum: ut,ω,εις,ϛ.Δ. ετην, & cætera in uerbis autem in,μι, ac ſi thema eſſet diſſyllabum: ut ωμι, ως,ωσι. Singularia ſunt quæ unius tantũ tẽporis ſunt propria: ut in uerbis barytonis terminatio in, άμην, eſt propria aoriſti primi medij. His ita expoſitis quæramus poſitionem huius uerbi ὀνάσασθαι. Primum igitur terminatio in,ασθαι,eſt propria modi infiniti aoriſti primi medij aut præſentis ſecundæ coniugationis uerborum in, μι,ſed quia habet,σ,quæ litera characteriſtica eſt futuri primi, & propter cognationem aoriſti,

erit

erit infinitiuus aoriſti primi: qui erat ὠνκ-σάμλω, qui fit ab ὤνκσα, at ὤνκσα fit à futuro ὀνκσω: quod futurum cùm habet penultimã uocalem, κ, ſequente, σ, fere eſt primæ, aut ſecundæ coniugationis uerborum inflexorum, aut in, μι, erit igitur thema ὀνέω, aut ὀνάω, aut ὄνημι conſulto lexico cognoſces ὄνημι eſſe.

FINIS.

INSTITV-
TIONES GRAMMA-
TICAE LINGVAE GRAE-
CAE, AVTORE PETRO IOANNE

Nunneſio Valentino.

VALENTIAE,

Ex Ioannis Mey Flandri
typographia.

1556.

PETRVS IOANNES NVNNESIVS VALENTINVS AVDITORIBVS SVIS φιλέλλησι. S. P. D.

CVM ſuperioribus diebus, auditores mihi chariſſimi & amiciſſimi, inſtitutiones Grãmaticas linguæ Græcæ legere vobis inſtituiſſem, vt Latina cum Græcis ad veſtram vtilitatem coniungendo, pares eſſetis in vtriuſq; orationis facultate, nihil mihi fuit potius, quàm ut autores huius artis & ſtudij haberetis, qui & vobis ſatis eſſent idonei, & mihi vehementer probati. Ex quo-

rum

rum numero cùm pauci admodum mihi placerent, magnaq́; eſſet tum Valentiæ librorum paucitas, ex memoria vobis auditores, quid de tota hac arte ſentirem, meo arbitratu expoſui. Quod cùm vobis omnibus (vt ſcitis) valdè probaretur, me iterum ac ſæpius rogaſtis, vt ſi quid haberem in hoc genere ſcriptum, quod putarem edēdum eſſe, ſtatim ederem. Ego verò illis temporibus nihil edēdum eſſe putabam, partim quia tum perſpici & corrigi à me non poterat opus vt debuit, quòd maximis occupationibus & publicis & priuatis diſtinerer, partim quia non poterat perfectum edi, quòd Mecænas & patronus nobis opus eſſet, qui noſtros ſumptus infinitos, qui ad has editiones Græcas, in Hiſpania præſertim, impendūtur, ſua liberalitate minueret. Sed quoniam vobis neq; rogantibus, neq; optantibus deeſſe poteram, tandem ſuſcepi hūc laborem,

vtilem

vtilem quidem omnibus linguæ Græcæ ſtudioſis, vobis verò ipſis maximè neceſſariū. In quo illud vehementer dolendum eſſe exiſtimo, eam partem libri non exijſſe, quæ & ad vſum potior certè erat, & ad vtranq; linguam multis & magnis ornamentis afficiendam accommodatior. Sed conſolabilis hic dolor acerbiſsimus eſt, quando hoc ſaltem opus proferre licuit, in quo ea pars Grammaticæ traditur, quæ quantò minus eſt iucundior altera, tantò magis eſt neceſſaria. Nam ſi qua eſt in verbis anomalis obſcuritas, aut in ijs quæ à varijs thematis oriuntur, aut in dialectis, poëtarum præſertim, qui videntur Antonio alia lingua locuti, quæ maximæ ferè ſunt huius linguæ difficultates, omnis eſt hoc opere expoſita: quāquam in dialectis explicandis plerunq; non tam præcepta, quàm exempla poſui, neque multa eiuſdem præcepti exempla adhibui

quia

quia lector prudens poteſt facilè ex exemplis præcepta generalia & ex proportione (quod Græcè melius dicitur ἐκ τῆς ἀναλογίας) vnius exempli cætera exempla cognoſcere. Quam obrem accipietis libenter, auditores linguæ Græcæ ſtudioſi, hanc partem mei operis, quæ in veſtro nomine apparuit, dum altera pars alicuius principis in republica viri benignitate in apertum proferatur. Valete ex noſtra Bibliotheca ad. 6. Calend. Iunias.

Errata ſic emendabis.

Fol.7.pag.1.uer.16.dele ſunt.fol.11.pag.1.uer.17.lege ſimilibus.fo.24.pag.1.poſt ὃ geminatur adde quod ſemper fit, cùm præcedit acceßio ſyllabæ.pag.2.uer.6.adde præter quinq; uerba, quæ proximè ſequuntur.uer. 12. deeſt βρίμω, βεβρίμηκα.fol.12.pag.2.uer.11.lege χρυσώσω.fol.28.p. 2.uer.15.repete ſecundam perſonam dualem fo.29.pag.1. uer.5.lege, υ, pro, ω.fo.37.pag. 1.uer.13.deeſt. π. & ἴσασι. fol.39.pag.1.uer.22.deeſt imperatiui.fo.41.pa.2.uer.10. deeſt & in tertia plurali uerborum in, μι: ut τιθέασι.fo.24.p. 2.uer.2.lege pro χρόαμ uer.16. ἐρίγδουπος pro ἐρίδουπος fol.49.pag.2.uer.20.lege κ᾽ ἂν.

BIBLIOTECA VITTORIO EMANUELE IN ROMA